

Levon

อันธพาล แห่งตระกูลเคานต์

백작가의 망나니가 되었다

6

Yu Ryeo-Han (유려한)
เขียน

ATIMA & Novmbr
แปล

15014 ล็องกร็องแต็ลล์

อัมพาลแห่งตระกูลเคนต์ 6

백작가의 망나니가 되었다

Levon

โน้ตบุ๊กบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   LEVON Publishing

백작가의 망나니가 되었다

Copyright © 유려한 (Yu Ryeo-Han), 2022

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Chunggeoram, Korea

This Thai language edition was published

by Amarin Corporations Public Company Limited in 2026

by arrangement with Chunggeoram through IP PRIME, Buncheon, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9047-6

เผยแพร่ครั้งแรก เมษายน 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ศราวุฒิ บุญนิล

บรรณาธิการภาษาเกาหลี ลิปปร สนิ • บรรณาธิการต้นฉบับ ศุภกร ประคงโพธิ์ทอง

ผู้ตรวจทานต้นฉบับ Miami • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน

ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวทรัพย์ • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร ฌบักซ์, ปริณดา สร้อยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาสานต่อความสุขในพาร์ตที่สอง เมื่อสถานการณ์สงครามยังไม่จบ แม้เคลและอาณาเขตเฮนิทจะสามารถป้องกันการโจมตีจากพันธมิตรผู้ไร้พ่ายไว้ได้ แต่เหล่าพันธมิตรผู้ไร้พ่ายและอนธการไม่ยอมจบแค่นี้แน่ เคลจึงไม่มีเวลาแม้แต่จะพักผ่อน ในฐานะผู้บัญชาการทหารในครั้งนี้ เขาจึงต้องรีบเดินทางไปยังฐานทัพเรือที่อาณาเขตอุบาร์ เพราะกองทัพอากาศของศัตรูนั้นใกล้เข้ามาแล้ว

ทว่าอาณานิคมโรนนั้น ไม่ใช่เป้าหมายเดียวของพันธมิตรผู้ไร้พ่าย สามดินแดนทางเหนือเตรียมเปิดศึกกับทวีปตะวันตกอย่างเต็มรูปแบบเพื่อให้แผนการการใช้ชีวิตอันสงบของเขาราบรื่น เคลมีแต่ต้องหยุดสงครามครั้งนี้ให้ได้เท่านั้น!

เนื้อหาในเล่มที่หกนี้การันตีความสุขและเข้มข้นกว่าพาร์ตที่หนึ่งอย่างแน่นอน ว่าแล้วก็อย่ารอช้า ขอเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลย!

Levon

ข้อความ จากนักเขียน

สูดกลิ่นหอมของดอกไม้ที่กำลังผลิบานในฤดูใบไม้ผลิ
ฟังเสียงใบไม้เขียวขจีพลิ้วไหวไปตามสายลมในฤดูร้อน
รู้สึกถึงลมเย็นๆ พัดผ่านผิวหนัง
ท่ามกลางใบไม้ที่ร่วงหล่นในฤดูใบไม้ร่วง
ทอดมองหิมะขาวที่ค่อยๆ ทับถมกันอย่างนุ่มนวลในฤดูหนาว

เรื่องราวที่แทรกอยู่ในชีวิตประจำวันอันแสนธรรมดา
แต่สามารถกลายเป็นรอยยิ้มเล็กๆ กลายเป็นเรื่องที่ทำให้ใจเต้น
และมอบความสุขแก่ใครสักคนได้

ฉันอยากจะเขียนเรื่องราวเหล่านั้น

Yu Ryeo-Han (유려한)

สิ่งที่เรียกว่าทะเล?

เคลเดินลงมา ตามบันไดหินโดยไม่หยุดฝีเท้า ช่าง ๆ กันนั้น บาเซน เฮนิทส์ บุตรชายคนรองของตระกูลเคานต์ที่เดินลงมาพร้อมกันพลางรายงานสถานการณ์ไปด้วย

“เผวว่าพี่รายงานว่าพบกองเรือศัตรูบริเวณแนวชายแดนที่หนึ่งของทะเลตะวันออกเฉียงเหนือเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนครับ”

แนวชายแดนที่หนึ่งของทะเลภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จุดนั้นถือเป็นชายแดนระหว่างอาณาจักรนอร์แลนด์กับป่าแห่งความมืด

“และยังมีรายงานว่าเนื่องจากอีกฝ่ายเคลื่อนไหวค่อนข้างรวดเร็ว จึงคาดว่าจะมาถึงอาณาจักรโรนูนในอีกสองสามวัน ซึ่งเป็นช่วงคาบเกี่ยววันของมะรืนครับ”

บาเซนสำรวจพี่ชายของตนขณะกล่าวรายงาน

เขายังไม่เซ็ดเลือดออกด้วยซ้ำ...!

ท่านพี่ยังคงสาวเท้าก้าวเดินต่อไปโดยไม่แม้แต่จะเซ็ดเลือดที่อาบไปทั้งตัวออก เมื่อเห็นว่าเขายังคงยืนหยัดหลังตรงดังเดิมและไม่หยุดพักสักนิดแม้ว่าจะเพ่งผ่านการต่อสู้มา บาเซนก็ขบกรามแน่นและรีบกล่าวรายงานต่อทันที

“ขณะนี้เลดี้ฮูบาร์และตัวแทนของลอร์ดกิลเบิร์ตกำลังร้องขอกำลังเสริมครับ”

ระหว่างที่ฟังการรายงานของบาเซน เคลก็เอ่ยขึ้น

“ฝ่าบาท”

“...อืม”

ลูกแก้วสื่อสารในอ้อมแขนของบาเซนเป็นลูกแก้วสื่อสารทางไกลที่เชื่อมต่อกับองค์รัชทายาทอัลเบล ครอสแมน โดยตรง

ส่วนอาณาเขตทางตะวันออกเฉียงเหนือและอาณาเขตอื่นๆ ของอาณาจักรโรนดอนนั้นก็กำลังเผชิญหน้ากับเคนต์เดรฐผู้เป็นบิดาของเขา

อัลเบลมองสภาพดูไม่เจ็ดของเคลด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ท่าทางอึดไธยของอีกฝ่ายเหมือนกับจะบอกว่าตนเองอยู่ตรงใจกลางของสนามรบมากกว่าใคร ทว่าเคลไม่สนใจและเอ่ยขึ้นมาโดยที่คิดอยู่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

หิวจังแฮะ

พอเจ้าโล่จอมตะกละนี่ผสานเข้ากับแก่นชีวาแห่งดวงใจแล้วมันก็ยิ่งอยากจะสวาปามให้มากขึ้นกว่าเดิม เคลจึงรีบสะสางงานให้เสร็จโดยเร็วเพื่อจะได้รีบไปหาอะไกิน

“โปรดส่งกองพันนักเวทและหน่วยอัศวินที่หนึ่งแห่งราชวงศ์ไปยังชายฝั่งของอาณาเขตอุบาร์ด้วยพะยะค่ะ”

“อีกแล้วเหรอ”

“แล้วฝ่าบาทจะอย่างไรกับเผ่าวาฬหรือพะยะค่ะ”

“ฉันกำลังคิดอยู่ว่าจะให้พวกเขาเข้าร่วมต่อสู้ด้วยหรือจะซ่อนตัวตนของพวกเขาไว้ก่อนดิ้นะ”

กึก

ผีเท้าของเคลหยุดลง

“ฝ่าบาทน่าจะยังมีข้อสงสัยอีกมากมาย แต่กระหม่อมจะติดต่อไปในภายหลังนะพะยะค่ะ”

“อืม เข้าใจแล้ว”

เมื่อลูกแก้วสื่อสารดับลง เคลจึงหันไปพูดกับบาเซน

“บาเซน นายไปช่วยท่านพ่อเถอะ”

หากอนาคตบาเซนจะขึ้นเป็นผู้นำอาณาเขต ในตอนนี้เขาก็ควรเรียนรู้

เรื่องต่างๆ จากท่านพ่อเอาไว้ไม่ใช่หรือ

เคลมองบาเซนด้วยความสงสัย อีกฝ่ายยังคงไม่ขยับตัวแม้แต่ยืนคำกล่าวนั้น บาเซนก้าวลงมาจากบันไดหินและมองไปยังสถานที่ที่ตนมาถึงก่อนจะเอ่ยขึ้นมา

“...ทำไมท่านพี่ถึงได้พยายามทำงานที่ทั้งยากแล้วก็ลำบากแบบนี้ด้วยครับ”

คุคุใต้ดิน สถานที่ซึ่งถูกปิดตายในป้อมปราการของอาณาจักรมานานหลายทศวรรษ

เขาเห็นแสงคบเพลิงสลัวรางส่องมาจากในคุคุใต้ดิน บาเซนไม่เข้าใจพี่ชายที่พยายามจะไล่เขากลับไปเลยสักนิด

เขาตั้งใจจะรับมือกับงานหนัก ๆ อยู่คนเดียวทุกครั้งได้ยังไงกัน...!

ยากที่เขาจะเข้าใจพี่ชายผู้ตั้งใจจะจัดการกับทุกอย่างตามลำพังอยู่เสมอ ซึ่งในทางกลับกันก็เป็นเรื่องยากสำหรับเคลที่จะเข้าใจบาเซนเช่นกัน

งานที่ยากและลำบากเหลือ

แต่เขาตั้งใจมาที่นี่เพื่อทำงานที่ง่ายกว่า เนื่องจากไม่ยอมรับมือกับทางวิหารหรืออาณาจักรอื่นที่ติดต่อมาต่างหากนะ

เคลไม่เข้าใจจึงตอบแบบขอไปที

“มันไม่ได้ยากขนาดนั้นหรอก ฉันเหมาะกับงานนี้มากกว่า นายกลับขึ้นไปเถอะ”

บาเซนอ้าปากพะงาบ ๆ อยู่หลายครั้งก่อนจะขยับริมฝีปาก

มันมีคนที่เหมาะสมกับงานธรรมดาคนซะที่ไหนกัน!

ตอนนั้นเคลกำลังเดินทางไปสอบปากคำและทรมานคน บาเซนตระหนักดีว่าพี่ชายผู้มีจิตใจอบอุนซึ่งทำงานอย่างหนักเพื่อช่วยผู้คนในอาณาจักรนั้นไม่ใช่คนที่จะพูดว่าชอบหรือเหมาะกับงานประเภทนี้

“...หากนั่นเป็นความต้องการของท่านพี่ ก็คงต้องเป็นแบบนั้นละครับ”

อย่างไรก็ตาม บาเซนก็หันหลังกลับ เพราะเขาตระหนักถึงเรื่องหนึ่งดีแท้ใจ

ความตั้งใจของท่านพี่ที่จะทำเรื่องนี้ด้วยตนเองทั้งที่อยู่ในสภาพเหนื่อยล้า

ถึงแม้ว่าจะยังมีทั้งท่านพ่อและตัวเขาซึ่งเป็นน้องชายอยู่ก็ตาม

เขาเข้าใจเรื่องนั้น

ฉันยังเด็กอยู่สินะ

บาเซน เฮนิทส์ เด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดปีตระหนักได้ว่าตนเองจะต้องเติบโตให้มากกว่านี้ให้เหมือนกับเหล่าคณะเดินทางที่อยู่ร่วมกับพี่ชายของเขา เขาจะต้องเติบโตขึ้นเพื่อไม่ให้ตนเองกลายเป็นภาระ บาเซนจึงเดินออกจากคุกไต่ดินไปโดยไม่หันกลับมามองอีก

เมื่อบาเซนออกจากคุกไต่ดินและหายลับไปแล้ว เคลก็พูดขึ้นมา

“พายแอบเปิล”

อึ้งเท่าเล็ๆ ปรากฏขึ้นมาในอากาศ ก่อนที่พายแอบเปิลจะปรากฏขึ้นตรงหน้าของเคลในทันทีทันใด เขาจับพายแอบเปิลมาด้วยท่าทางนิ่งเฉย ก่อนจะทำหน้ามุ่ย

“อะไรเนี่ย ทำไมพายแอบเปิลเปียกชุ่มขนาดนี้ล่ะ”

พายแอบเปิลเปียกโชกไปทั้งชิ้นราวกับถูกแช่อยู่ในน้ำ ตอนที่เคลขมวดคิ้ว เขาก็ได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้น

“...ฉันไม่ได้ร้องไห้นะ”

เฮ้อ

เคลถอนหายใจกับคำตอบของราอน

“...ถ้านายไม่ชอบฉันจะไปหาชิ้นใหม่มาให้มนุษย์ ถ้านายไม่ยากกินก็ไม่ต้องกินหรอก พายแอบเปิลที่ไม่ได้ยอดเยี่ยมยิ่งใหญ่อของฉัน มันไม่ได้ยอดเยี่ยมยิ่งใหญ่อขนาดนั้นหรอก”

เฮ้ออออ

เคลถอนหายใจและกัดพายแอบเปิลเข้าไปเล็กลง เขาจะทิ้งของที่เด็กน้อยตั้งใจมอบให้ไปเฉยๆ ได้อย่างไรกัน

และว่ากันตามตรง

เขาหิวมาก

ฉันแทบจะขุดดินกินได้แล้ว

เขารู้สึกแบบนั้นจริงๆ หลังจากแค้นชิวาแห่งดวงใจและโล่งกระพัน

ผลงานลงเข้าด้วยกัน เคลก็ยิ่งรู้สึกหิวโหยหนักกว่าเดิม

แน่นอนว่าอนุภาพของพลังโบราณทั้งสองยังคงแยกออกจากกัน แต่ก็
มีจุดที่เชื่อมกันอยู่ระหว่างพลังทั้งสอง เหมือนกับว่าโล่คงกระพันคือตัวบุคคล
ส่วนแก่นชีวแห่งดวงใจก็คือหนึ่งในอวัยวะของคนคนนั้น

หับๆ หับๆ

เคลเปิดประตูคุกใต้ดินพลังเคียวพายแอบเปิดอย่างตึงอกตั้งใจมาก
เหลือเกิน

แอ็ดดดด

แล้วเขาก็หยุดกินเมื่อได้ยินเสียงฟาดเส้ดั่งก้องอยู่ในหู

เพียะ!

“แฉีกกกก!”

เลือดสาตกระเซ็นเปรอะบนกำแพงคุก เพราะคราบเลือดจำนวนมาก
กระจายอยู่บนนั้น ทำให้แม้จะมีเลือดใหม่กระเซ็นไปก็ไม่ปรากฏร่องรอย
ให้เห็น

“มาแล้วหอรอรับ นายน้อย”

ข้ารับใช้รอนกล่าวทักทายเคลอย่างนุ่มนวล ทว่าดวงตาคู่นั้นกลับเย็นชา
และกำลังกวาดมองเคลตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า

ทำไมสายตาของตาแก่นี้ถึงเย็นชาขนาดนี้ล่ะ

เคลขมวดคิ้วเมื่อเห็นดวงตาที่เย็นชาคู่นั้น ก่อนจะตื่นตระหนกขึ้นมา
ทันที

เมื่อรอนผู้เป็นข้ารับใช้หยิบมิดลั่นออกมาและขว้างออกไป

ฉีก!

“อ้ากกกกก!”

มิดลั่นปักเข้าที่ไหล่ของคนที่ถูกจับมาทรมาน จากนั้นเลือดก็พุ่งกระฉูด
อีกครั้ง เคลเล็งสายตาของรอนและมองไปที่บิครอสแทน บิครอสผู้เป็น
หัวหน้าพ่อครัวและนักทรมานมือฉมัง เขาสวมถุงมือสีขาวสองคู่และกำลัง
เหวี่ยงเส้ด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

บิครอส ผู้เป็นลูกชาย และรอน ผู้เป็นพ่อ ได้แนะนำบุคคลหนึ่ง

ให้รู้จักกับเคล โดยที่ทั้งสองยังอยู่ในสภาพสะอาดสะอ้านและไม่มีคราบเลือดเปรอะเปื้อนบนตัวเลยแม้แต่หยดเดียว

“เรากำลังคุยกันตามที่นายน้อยสั่งนะครับ”

ฮีก ฮีกกกก

เสียงหอบหายใจคล้ายไกล่หมดลมดังกังวาน เรือนผมสีขาวยแปรเปลี่ยนเป็นสีดำสนิทจากคราบเลือดที่แห้งกรัง

อัศวินผู้พิทักษ์ โคลเฟ เซก้า

เขาตกอยู่ในเงื้อมมือของเคลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ตอนที่เขวี้ยงเอาชนะเขาได้ที่ภูเขาคิน สองพ่อลูกก็เข้าไปจับตัวอัศวินผู้พิทักษ์ไว้ทันที และพาเขามาทั้งไว้ที่คุกใต้ดิน

รอนเอ่ยขึ้นมาอย่างใจดี

“...กระผมยังพอให้เขาหายใจได้อยู่ครับ”

อืม...ยังหายใจได้อยู่สินะ

เสียงของรอนดังเข้ามาในหัวของเคล

‘ดีมาก! รอนกับบีคอสนี่ฉลาดอย่างที่ได้คิดจริงๆ!’

เคลไม่สามารถตอบอะไรกลับไปได้เลย

ขาของโคลเฟ เซก้า ถูกสับเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ไข่ ถูกสับเป็นชิ้นๆ และเขาก็ไม่หลงเหลือแขนทั้งสองข้างอีกต่อไปแล้ว เขาก็แค่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น

บางทีการฆ่าเขาให้ตายอาจจะดีกว่า สิ่งนี้เป็นภาพที่น่าสยดสยองจนน่ากลัวว่าอาจจะโผล่มาในความฝัน

รอนเดินเข้ามาหาเคลและพูดอย่างไม่สะทกสะท้าน

“นายน้อย ในเมื่อเขาไม่รู้วิธีควบคุมไวเวิร์น กระผมจึงคิดว่าเขาคงไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป เลยปล่อยให้เขายังมีชีวิตอยู่เพื่อใช้ประโยชน์อย่างอื่นเท่านั้น กระผมทำได้ดีใช่ไหมครับ”

เคลตอบตามความจริง

“ดีสิ”

ยังไม่ได้ดีก็คือทำได้ดี

“เจ้านั้นยังรู้สึกตัวอยู่หรือเปล่า”

“ครับ”

เคลพักหน้าให้กับคำตอบห้วนสั้นของบิคروسและเดินเข้าไปหาโคลเฟ เซก้า

“แฮกๆ ฮึก”

โคลเฟ เซก้า หายใจอย่างลำบาก ทุกครั้งที่หายใจออกไม่มีจุดไหนที่เขาจะไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดเลย ทว่าตอนนี้ความทรมานกลับจางหายไปอย่างช้าๆ และนั่นทำให้ความกลัวอีกอย่างกดทับลงมาอย่างรุนแรง

ขึ้นเป็นแบบนี้เขาต้องตายแน่

ไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยว่าตนจะมีจุดจบแบบนี้ เหตุผลที่ว่าทำไมถึงมีผู้เชี่ยวชาญด้านการทรมานกับมือสังหารอยู่ในอาณาเขตทางไกลแห่งนี้ ไม่สำคัญอีกต่อไป เพราะเขาคิดแต่ว่าจะต้องมีชีวิตรอดไปจากสถานที่ที่น่ากลัวแห่งนี้ให้ได้เท่านั้น

ตอนนั้นเอง

“ท่านอัศวินผู้พิทักษ์”

น้ำเสียงนั้นค่อนข้างอ่อนโยนและนุ่มนวล ทว่าโคลเฟไม่สามารถเงยหน้าขึ้นได้อย่างใจคิด

เจ้านั้น เจ้าของเสียงนุ่มนวลที่พูดอยู่ตอนนี้ คือผู้นำที่แท้จริงของอาณาเขตแห่งนี้

เคล เฮนิทส์ ผู้ใช้โล่นั้น ใครจะคิดว่าลอร์ดที่มีแต่คุณงามความดีและความเที่ยงธรรมจะทำอะไรแบบนี้ได้ โคลเฟพูดอะไรไม่ออกเลยแม้แต่หน่อย

ชั่วขณะนั้นเอง เขาสัมผัสได้ถึงความรู้สึกอันที่กดทับลงมาบนร่างกาย ซึ่งไร้ความรู้สึกไปแล้ว แก้มของเขาสั่นระริกเล็กน้อย

ความกลัว ความกดดัน ความรู้สึกราวกับว่ามีใครบางคนกำลังกดดันเขาอยู่ เป็นความรู้สึกที่เขาได้สัมผัสเป็นครั้งแรกหลังจากคนคนนั้นโผล่มาแล้วเขาก็ได้ยินน้ำเสียงนุ่มละมุนดังขึ้นมาอีกครั้ง

“โปรดเงยหน้าขึ้นหน่อยเถอะ”

ศีรษะของโคลเฟสั่นระริกขณะเงยหน้าขึ้นมา อัศวินผู้พิทักษ์กำลังเผชิญหน้ากับบอราครอบงำจากเคลโดยตรง เมื่อเงยหน้าขึ้นมาเขาก็ได้เห็น

เคล เฮนิทส์ ที่กำลังคลี้อยอย่างอ่อนโยน

“ไม่ได้เจอกันนานเลยใช่ไหมล่ะ”

เขาหมายถึงช่วงเวลาที่พบกันบนกำแพงบ่อนก่อนหน้านี้หรือเปล่านะ
โคลเฟ เซก้า พักหน้าโดยไม่รู้ตัวด้วยความกลัว แต่ในไม่ช้าเขาก็หยุด
พักหน้าและยืดตัวขึ้นมา ร่างของโคลเฟจะงักไปราวกับว่าเวลาได้หยุดนิ่งลง

ชายที่อยู่ตรงหน้าของเขา เส้นผมสีแดงของเคลแปรเปลี่ยนเป็นสีขา
วไปเสียแล้ว และดวงตาสีน้ำตาลเข้มก็เริ่มมีสีฟ้าเข้ามาแทนที่สีเดิม

“อะ...อะ...”

โคลเฟอ้าปากพะงาบๆ แต่กลับไม่มีคำพูดอะไรออกมา

มันเป็นใบหน้าที่เขารู้จัก

เป็นใบหน้าที่ยังคงติดตรึงอยู่ในหัวของเขาอย่างแจ่มชัด เมื่อสีผม
เปลี่ยนไป ใบหน้าของคนคนหนึ่งกับใบหน้าที่เคลในตอนนี้นำมาซ้อนทับกัน
อย่างชัดเจน

นักบวช

นักบวชลึกลับที่เขาได้พบเมื่อตอนเดือนมกราคมของปีนี้

รอยยิ้มเลือนหายไปจากริมฝีปากของนักบวชที่กำลังมองลงมายังโคลเฟ
เมื่อความรู้สึกกดดันกดทับลงมาบนตัวเขา โคลเฟก็กลับมาหายใจไม่ออก
อีกครั้ง ในขณะที่นักบวชผมขาวเอ่ยถามอย่างสบายๆ

“ที่ผ่านมาสักใหม่ที่ได้วิ่งเล่นอยู่บนฝ่ามือของฉันนะ”

สนุกใหม่กับการที่คิดว่าตัวเองจะได้กลายเป็นตำนาน

นั่นคือสิ่งที่โคลเฟได้ยินจากเคลพร้อมกับช่วงเวลาที่ผ่านมา
อย่างต่อเนื่อง

เขาได้พบกับนักบวชลึกลับคนหนึ่งเมื่อตอนต้นปี และหลังจากเสาะเพลิง
พุ่งขึ้นมาจากทะเลสาบน้ำตาแห่งทวยเทพ คำพูดของนักบวชก็ทำให้โคลเฟ
เชื่อมั่นดีใจว่าตัวเองของตำนานบทนี้คือตัวเขานั่นเอง

ทั้งหมดนั่นเป็นเรื่องโกหกทั้งนั้นแหละ

บางสิ่งในแวตตาของชายผู้ต้องการเป็นตำนานนั้นเริ่มแตกสลาย

“จากนี้ไปฉันจะให้คำทำนายกับนายอีกหนึ่งอย่าง”

เคลมีเรื่องมากมายที่ยากไต่ยีนจากโคลเฟ เซก้า นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาพูดคุยกับอัศวินผู้พิทักษ์ด้วยความจริงใจ

“ว่านายจะเป็นยังไงต่อไปในอนาคต”

โคลเฟไม่สามารถควบคุมปากที่กำลังสั่นระริกของเขาได้ ขณะเงยหน้ามองไปที่เคล นักบวชที่เขาเคยคิดว่าได้รับสืบทอดเจตนารมณ์ของเทพเจ้า ทว่าตอนนี้อีกฝ่ายหรือก็คือเคลได้กลายมาเป็นเทพเจ้าผู้กุมชะตาชีวิตของโคลเฟเสียเอง

นายจะเป็นยังไงต่อไปในอนาคต

“เรื่องนั้นก็อยู่ในกำมือของฉันเหมือนกัน”

โคลเฟเข้าใจเรื่องนี้อย่างชัดเจน คนตรงหน้ากำลังควบคุมชีวิตของเขาอยู่ เคลพูดขณะมองไปยังโคลเฟที่ตัวสั่นเทา

“ฉะนั้นก็บอกฉันมาให้หมดทุกอย่าง”

แน่นอนว่ามีบางเรื่องที่เคลไม่ได้พูดออกไป

ทางเลือกที่อยู่ตรงหน้าของโคลเฟมีเพียงสองทางเท่านั้น

ตายไปอย่างสงบ หรือถูกทรมานหนักขึ้นกว่าเดิมแล้วค่อยตาย

มีเพียงแค่สองทางนี้เท่านั้น ไม่มีทางเลือกอย่าง ‘มีชีวิตรอดต่อไป’

รวมอยู่ในนั้น

เคลนั่งบนเก้าอี้ข้างหน้าโคลเฟแล้วมองลงไปที่เขา โคลเฟที่ตัวสั่นสะท้านพยายามหลบสายตาของเคล แต่ก็ไม่สามารถก้มศีรษะลงได้ จึงทำได้เพียงมองไปที่คางของเคลและตัวสั่นเทาอยู่ภายใต้สายตาของอีกฝ่าย

เคลนึกถึงสิ่งที่เซเวธันเคยพูดไว้ก่อนจะไปรักษาอาการบาดเจ็บ

“ตระกูลเซก้าเป็นตระกูลผู้ชายครับ”

เคลเอ่ยขึ้นมา

“งูขาว”

งูสีขาวที่อาบไปด้วยเลือดสดลมหายใจเข้าเมื่อไต่ยีนคำพูดต่อมาของเคล

“ตำนานที่พวกนายพยายามสร้างขึ้นมาราวนี้คืออะไรกันหรือ”

โคลเฟพลันตระหนักได้

ความจริงแล้วไม่มีสิ่งไหนที่หมอนี้ ไม่สิ ไม่มีสิ่งไหนที่ท่านผู้นี้ไม่รู้เลย

ทั้งความลับของตระกูลและทั้งตำนานที่สร้างขึ้น ล้วนถูกรับรู้แล้ว
ทุกอย่าง

ความกลัวเริ่มสลัดกลีบลงบนร่างกายของเขา แล้วริมฝีปากของโคลเฟ
ก็ค่อยๆ เผยออก ริมฝีปากที่เคยปิดสนิทมาตลอดเนื่องจากถูกบีบครอส
กับรอนทรมาน ตอนนี้น้ำมันกำลังเปิดออกช้าๆ

แล้วเคลก็ไต่ยีนมันทั้งหมด

“นายกำลังยิ้มอยู่นี่”

อัลเบลโพล่งทันทีที่การสื่อสารผ่านเวทมนตร์ภาพสะท้อนได้รับการ
เชื่อมต่อ เคลลูบมุมปากของตนเองเมื่อไต่ยีนคำพูดนั้น ก่อนจะสัมผัสได้ว่า
มุมปากของตนกำลังยกขึ้นมา

ก็นะ ฉันได้รู้อะไรมาเยอะมากเลยนี่นา

เคลได้รู้อะไรมากมายจากโคลเฟ เหตุใดถึงเพิ่งได้พบกับคนที่แข็งแกร่ง
อย่างอัศวินหมวกเหล็กนั้นบนทวีปฝั่งตะวันตกเอาตอนนี้ และเหตุใด ‘อนธการ’
ถึงได้เดินทางไปที่ทวีปตะวันออก

อีกทั้งได้รู้ว่าปัญหาที่เคลหามาใส่ตนเองนั้นคืออะไร

ซึ่งข้อสรุปมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

ฉันเป็นคนเริ่มเรื่องราวทั้งหมด

สงครามเป็นเหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นมาเพราะ ‘อนธการ’ เผยตัวขึ้นมา
เหนือผิวน้ำเร็วเกินไป แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องครุ่นคิดในเวลานี้

และอีกอย่าง

ดูเหมือนว่าฉันก็ค่อนข้างโชคดีซะด้วย

เคลนึกถึงมงกุฎที่อยู่ในอกเสื้อขณะเอนหลังบนโซฟาแล้วตอบส่งๆ

“ก็น่าจะเหนื่อยจนเป็นบ้าไปแล้วนะพะย่ะค่ะ”

เขาคิดว่าองค์รัชทายาทจะหัวเราะเยาะ แต่พอเห็นว่าอัลเบลเอาแต่
ทำหน้านิว้ควัฆวดโดยที่ไม่ยอมพูดอะไร เคลก็นึกสงสัย ก่อนจะเอ่ยขึ้นมา
หลังจากนั้นไม่นานนัก

“คืนนี้กระหม่อมก็ตั้งใจจะไปอาณานิเขตอุบาร์ทันที่พะย่ะค่ะ”

“ด้วยสภาพแบบนี้?”

แล้วสภาพร่างกายฉันมันเป็นยังไงไม่ทราบ

เขามีสุดๆ หลังจากกินพายแอปเปิลเข้าไปหลายชิ้น อีกทั้งร่างกายก็อยู่ในสภาพไร้ที่ติ แก่นชีวาแห่งดวงใจมีพลังในการฟื้นฟูมากขึ้น แม้ว่าตอนนี้เขาจะเลือดท่วมไปทั้งตัว แต่ผิวกลับเนียนนุ่มเปล่งปลั่งขึ้นกว่าเดิม แถมรู้สึกเหมือนไม่ต้องนอนไปอีกสักสองสามวันยังได้

เคลตอบคำถามขององค์รัชทายาทอย่างไม่ลังเล

“พะยะค่ะ กระหม่อมจะไปด้วยสภาพแบบนี้แหละ”

“เฮ้ออออ”

เสียงถอนหายใจขององค์รัชทายาทดังขึ้นมา เคลรู้สึกไม่สบายอารมณ์อย่างประหลาด แต่เขาก็ต้องเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ร่องรอยที่ราอนทิ้งไว้ยังคงส่งสัญญาณอย่างต่อเนื่อง แสดงว่าอัศวินหมวกเหล็กกำลังกลับมาพร้อมกับกองเรือรบอีกครั้ง

คราวนี้เขาต้องฝ่าไ้อัเวณนั้นให้ได้ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเขาถึงจะพา رونกับบิคروسไปด้วย

เพราะเขาไม่คิดจะให้หมอนั้นตายอย่างสงบ

และเขายังฝากข้อความไว้ให้มังกรโบราณเอลฮาเบนผ่านทางลูกแก้วสื่อสาร บางทีหลังจากที่อีกฝ่ายได้รับข้อความแล้วอาจจะติดต่อกลับมา เคลมีเรื่องที่ต้องทำไม่น้อย และทั้งหมดล้วนเป็นเรื่องเร่งด่วนทั้งสิ้น

เขาพูดเข้าประเด็นทันที

“ฝ่าบาท”

“ว่าไง”

“เผ่าวาพนะพะยะค่ะ”

ไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้ร่วมกับเผ่าวาพหรือจะซ่อนตัวตนของเผ่าวาพเอาไว้ สถานการณ์ก็ยิ่งอีกยาวไกล

“เผ่าวาพทำไมเธอ”

“ให้พวกเขาเข้าโจมตีอาณาจักรแพรอนกันเถอะพะยะค่ะ”

ความเจ็บปวดลงมาถึงกลุ่มอยู่ครู่หนึ่ง

ไม่นานเสียงหัวเราะขององครักษ์หายากก็ดังขึ้น

“ฮาๆๆ”

อัลเบลหัวเราะอยู่พักใหญ่ เขามองใบหน้าเพื่อนประจักษ์ใจไม่จัด
ของเคล พร้อมกันนั้นก็ยังมองเห็นแวตาทิ์ชัดเจนของอีกฝ่ายอีกด้วย

เจ้าหมอนี่สุดท้ายอดอย่างที่เกิดขึ้นจริงๆ

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนริมฝีปากขององครักษ์หายาท

“ฉันถูกใจมาก ๆ เลยละ”

แล้วองครักษ์หายาทก็กล่าวขึ้นมาก่อนจะตัดการเชื่อมต่อกับลูกแก้วสื่อสาร

“ดูแลตัวเองให้ดีด้วย”

ติด

ลูกแก้วสื่อสารถูกตัดการเชื่อมต่อไปโดยไม่รอฟังคำตอบจากเคล เขาจึง
เอ่ยเรียกคนที่ยืนอยู่ข้างหลังด้วยสีหน้าราวกับกำลังพูดว่าให้มันได้อย่างนี้

“รอน”

“ครับ”

เขาสั่งรอนพร้อมกับโบกมือไปทางมุมห้อง

“พามิลเลอร์มาที่ แล้วก็เจอกับฮงด้วย”

“...พวกเผ่าแมวที่อยู่ในห้องฝึกซ้อมใต้ดินด้วยเหวอครับ”

“อืม”

เคลคิดว่าการต่อสู้ครั้งนี้คงไม่ยากเท่าไรนัก จึงสั่งให้รอนกับฮงถอนตัว
ออกจากการต่อสู้และเก็บตัวฝึกซ้อมแทน เพราะทั้งสองก็มีงานที่ต้องทำเช่นกัน

ไม่นานรอนก็กลับมาพร้อมกับทั้งสาม

มิลเลอร์ซึ่งเป็นคนแคระครึ่งหนูเดินเข้ามาด้วยตัวที่สั่นเทา โดยยัง
รักษาระยะให้ห่างจากเผ่าแมวมากที่สุด ขณะที่รอนและฮงก็รีบเข้ามาหาเคล
ทันที ทว่าเมื่อเห็นร่างที่ยังอาบไปด้วยเลือด ทั้งคู่ก็ชะงักและเอาแต่เดิน
วนเวียนรอบตัวเขา

เคลเอ่ยถามทั้งสอง

“พร้อมแล้วใช่ไหม”

“พร้อมแล้วละ!”

“พร้อมมากเลยละ!”

เมื่อได้ยินดังนั้นเคล็กก็ลุกขึ้นจากที่นั่ง และมุ่งหน้าไปยังอาณาเขตอุบาร์
เหนือพื้นทะเลเป็นสถานที่ที่ไม่มีสิ่งใดให้เคลต้องคอยปกป้อง
ส่วนนอนและงั้นนั้น จะทำให้ท้องทะเลถูกปกคลุมไปด้วยหมอกพิษ
ชื่อของปฏิบัติการนี้คือ ‘ผี’
ทุกคนจะต้องตายโดยไม่รู้ตัว
ช่างเข้ากับท้องทะเลยามค่ำคืนอันเงียบสงบ

อาณาเขตอุบาร์ตั้งอยู่บนชายฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของอาณาจักรโรน
โพรพลิน่า อุบาร์ ผู้ปกครองอาณาเขตอุบาร์ซึ่งควบคุมดูแลสถานที่
แห่งนี้กำลังกวาดตามองไปรอบ ๆ ขณะเผชิญหน้ากับลมทะเลอันหนาวเหน็บ
โดยมีเลดี้ามิรี ผู้สืบทอดของเธอคอยเฝ้าดูอย่างระมัดระวัง

ครีน ครีน

บริเวณนี้เป็นจุดที่เสี่ยงคลื่นซัดกระทบกับชายฝั่งท่าเรือของฐานทัพเรือ
ดังก้องกังวาน ท่าเทียบเรือที่เคยมีดมิดและเงียบสงัด มาวันนี้แม้จะยังมีดมิด
แต่ไม่เงียบสงัดอีกต่อไปแล้ว

ฟ้าวาวว!

มีแสงสว่างปรากฏขึ้นที่วงเวทเคลื่อนย้ายอีกครั้ง แล้วโพรพลิน่า อุบาร์
ก็ยื่นมือออกไปเพื่อจับมือกับอีกฝ่าย

“ยินดีต้อนรับ ไวแคนต์”

“อะแฮ่ม ยินดีที่ได้พบเช่นกัน เลดี้”

คนที่จับมือของผู้ปกครองอาณาเขตอุบาร์อย่างกระอักกระอ่วนนั้น
คือขุนนางจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ติดตามมาร์ควิสแห่งไอลันของ
ทางตะวันออกเฉียงใต้ ทว่าตอนนี้เขากำลังพยายามแทรกซึมเข้าไปในสถานที่
แห่งนี้โดยที่ยังสวมชุดเกราะอกรบ ไวแคนต์ขยับตัวออกจากข้างกายของ
ผู้ปกครองอาณาเขตและรีบแทรกตัวเข้าไปในหมู่ขุนนางคนอื่น ๆ อย่างรวดเร็ว
สีหน้าของเหล่าขุนนางนั้นดูไม่สู้ดีเท่าไรนัก

ไวแคนต์ไม่แม้แต่จะขายตามองขุนนางฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ด้วยกัน

เพื่อหักทลายเสียด้วยซ้ำ เขาเอาแต่สำรวจฐานทัพเรือเพียงอย่างเดียว และ
กุมหัวใจที่เต้นระรัวของตนเอาไว้ พร้อมกับเสียงของคนคนหนึ่งที่ยังคง
ก้องกังวานอยู่ในหูราวกับเสียงสะท้อน

“โลไม่แตกสินะครับ”

การต่อสู้อย่างใหญ่เกรียงไกร ไวเคานต์ได้เห็นภาพนั้นอย่างแจ่มชัด
ในห้องทำงานที่ปราสาทของอาณาเขตไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องวิ่งมาที่นี้
ทันที เพราะเขาคอนนั้นจะมาที่นี้ด้วย

เคล เฮนิทส์ ผู้บัญชาการทหารแห่งภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

เขาจะเดินทางมาที่นี้คืนนี้ สิ่งที่เคล เฮนิทส์ เคยพูดเอาไว้ขณะที่เดิน
ออกไปจากโตะรีตัวยาวเมื่อครวก่อนผุดขึ้นมาในความคิดของไวเคานต์

“ถ้าการฟุ้งฟิงผู้แข็งแกร่งนั้นเป็นนิสัยของคุณนาง ในไม่ช้าช่วงเวลา
ที่ต้องเลือกว่าจะฟุ้งพาใครเพื่อความอยู่รอดจะมาถึง”

ถ้าอยากมีชีวิตอยู่ ถ้าอยากมีชีวิตรอดก็ต้องฟุ้งฟิงเขา

ซึ่งโอกาสที่ว่าก็มีเพียงแค่นี้เท่านั้น

สายตาของเหล่าขุนนางรวมถึงเขาขยับหลุกหลิกไปมาตลอดเวลา
พละมองสำรวจไปรอบๆ แล้วพวกเขาก็ไม่สามารถซ่อนความประหลาดใจ
เอาไว้ได้

ภาพอันเลือนรางที่มองเห็นผ่านทัศนวิสัยอันมืดมิด เรือรบจำนวนมาก
ที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงชายฝั่งและท่าทางเป็นระเบียบของเหล่าทหารเรือที่ยืน
ตั้งขบวนอยู่ แค่ว่าท่าทางเพียงอย่างเดียวก็สัมผัสได้ว่าพวกเขาฝึกฝน
และเตรียมตัวกันมานานแค่ไหน

เป็นเราเองที่ล่าหลังสินะ

เหล่าขุนนางตระหนักได้ว่าพวกเขาเองต่างหากที่ด้อยพัฒนา พลังอำนาจ
ที่มันนั้นเป็นของไร้ค่าและอาจจะไม่ได้เป็นศูนย์กลางของความสนใจอีกต่อไป
นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้พวกเขาเฝ้ารอผู้แข็งแกร่ง

ตอนนั้นเองลูกแก้วสื่อสารในอ้อมแขนของเลดี้ามีร์ก็เปล่งแสง
เป็นประกาย หญิงสาวมองไปที่มารดาของตนแล้วเอ่ยปากขึ้นมา

“มาแล้วค่ะ”

ครั้งนี้ได้ยืนแบบนั้นพวกขุนนางต่างก็กังวลขึ้นมา

หมายถึงเคล เฮนิทส์ ใช่ไหม

บริเวณวงเวทเคลื่อนย้ายสั่นสะเทือน

ครึ้นนนนน

ระดับของเวทเคลื่อนย้ายแตกต่างกันไปจากบรรดาขุนนางที่เดินทางมาถึง
ก่อนหน้านี้เพื่อเยี่ยมเยือนชายฝั่งอูบาร์ ซึ่งหมายความว่านี่เป็นการเคลื่อนย้าย
ของกลุ่มคนขนาดใหญ่

พวกขุนนางกลืนน้ำลาย

วบบบบ

แสงสว่างพวยพุ่งออกมาพร้อมกับเงาร่างของกลุ่มคนที่เริ่มปรากฏขึ้น
เหนือวงเวทเคลื่อนย้าย และเมื่อร่างของพวกเขาปรากฏขึ้นอย่างสมบูรณ์
บนอาณาเขตอูบาร์ ผู้ปกครองอาณาเขตก็เอ่ยขึ้น

“ยินดีต้อนรับท่านหัวหน้าหน่วยอัศวินและท่านหัวหน้านักเวท”

หน่วยอัศวินที่หนึ่งแห่งราชวงศ์ซึ่งมีตราสัญลักษณ์แห่งราชวงศ์โรน
ประทับอยู่บนชุดเกราะ

และเหล่าคนที่ได้ปรากฏตัวสู่สาธารณะเป็นครั้งแรก

พวกขุนนางได้ยืนจากปากของผู้ปกครองอาณาเขตอย่างชัดเจน

‘หัวหน้านักเวท’

ตรงหน้าของพวกเขามีเหล่าคนที่สวมเสื้อคลุมตัวยาวและปิดบังใบหน้า
เอาไว้อยู่หลายสิบคน

ซึ่งก็คือกองพันนักเวทที่หนึ่งห้องครัวทายาทอัลเบล ครอสแมน
เป็นผู้ก่อตั้งและรวบรวมมาเฉพาะนักเวทฝีมือดีที่สุดเท่านั้น

กองพันนักเวทปรากฏตัวขึ้นบนโลกเป็นครั้งแรก หัวหน้าของกองพัน
จับมือกับผู้ปกครองอาณาเขตอูบาร์

“ยินดีที่ได้พบค่ะ”

ใบหน้าที่คลุมหมวกปิดบังเอาไว้นั้นก็คือใบหน้าของทาช่า ผู้เป็น
นำของอัลเบลและดาร์กเอลฟ์ซึ่งอยู่ในรูปลักษณะของมนุษย์ แม้เธอไม่ใช่นักเวท
หากแต่เป็นผู้อัจฉริยะ ทว่าเธอก็ได้รับหน้าที่เป็นผู้นำของกองพันนักเวท

อย่างไรก็ตาม ผู้นำทางด้านจิตใจของเหล่านักเวทก็คือโรซาลิน ทาซาเพียงแค่นี้เข้ามาดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยแทนเธอที่อยู่ที่อาณาจักรเบรคในขณะนี้

“ใกล้จะมาถึงแล้วใช่ไหมคะ”

ผู้ปกครองอาณาจักรเบรคพยักหน้าเพื่อตอบคำถามของทาซา เมื่อเห็นดังนั้น ทาซาจึงนำกองพันนักเวทไปประจำการอยู่รวมกันในจุดหนึ่งโดยไม่ได้พูดอะไร และที่อยู่ถัดไปจากพวกเขาก็คือหน่วยอัศวินที่หนึ่งแห่งราชวงศ์พวกนั้นเงียบเป็นพิเศษ ซึ่งทาซาเข้าใจเป็นอย่างดีว่าพวกนั้นต้องเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว

แน่นอนว่ากองพันนักเวทมีลูกแก้วสื่อสาร เธอพากองพันนักเวทกับหน่วยอัศวินที่หนึ่งแห่งราชวงศ์มาแล้วแสดงให้พวกเขาเห็นการต่อสู้ของตระกูลเคนต์แห่งเฮนิทูล

ภาพเหตุการณ์นี้ทำให้ตัวสั่นสะท้าน

การต่อสู้ระหว่างสิ่งมีชีวิตที่แม้แต่ทาซาเองก็ยังจินตนาการไม่ออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต่อสู้ระหว่างผู้สังหารมังกรกับคนอื่น ๆ ที่ทำให้หัวใจของเธอสั่นระรัว ทาซาเป็นห่วงผู้ใช้ความตายแมรีและคณะเดินทางของเคลจนคิดว่าตนเองแทบจะเป็นบ้าไปแล้วด้วยซ้ำ

ถึงพวกอัศวินอาจจะเป็นบ้าในความหมายที่ต่างจากฉันก็เถอะนะ

ทาซาชำเลืองมองไปที่หัวหน้าหน่วยอัศวิน

ใบหน้าที่อยู่ติดกันแต่ก็มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน หัวหน้าหน่วยอัศวินวัยสี่สิบปีเอาแต่จ้องมองไปที่วงเวทเคลื่อนย้ายโดยไม่พูดอะไรเช่นเดียวกับเหล่าอัศวิน เพราะพวกเขาได้เห็นซอร์ดมาสเตอร์ปรากฏตัวขึ้นมา

อาณาจักรโรนูนไม่มีซอร์ดมาสเตอร์มานานแล้ว แต่ซอร์ดมาสเตอร์คนใหม่พลันปรากฏตัวขึ้นมาอย่างกะทันหัน ยิ่งกว่านั้นยังเป็นผู้ควบคุมมังกรโครกกระดุกและเป็นผู้ว่าการต่อสู้อีกด้วย

ทาซาเข้าใจความรู้สึกของพวกเขาดี ไม่สิ เข้าใจความรู้สึกของทุกคนที่ได้ดูภาพฉายของการต่อสู้ครั้งนั้น เธอจึงร่ายอย่างเงียบ ๆ

ครีน ครีน

เสียงสั่นสะเทือนครั้งสุดท้ายของวงเวทเคลื่อนย้ายดังฝ่าเสียงคลื่นขึ้นมา

ครึ้นนน

นั่นคือเสียงที่พวกเขากำลังรอคอย

เหล่าขุนนางเบนสายตาจากหน่วยอัศวินที่หนึ่งแห่งราชวงศ์และกองพัน
นักเวทไปยังวงเวทเคลื่อนย้าย แสงสีขาวยังคงหมุนวนอยู่รอบๆ จากนั้น
ผู้คนก็ทยอยปรากฏตัวขึ้นที่ละคนเหนือวงเวท

อา...

เสียงประหลาดใจหลุดออกมาจากปากของใครบางคน

คนแรกที่พวกเขาได้เห็นคือนักดาบที่มีผ้าพันแผลอยู่บนไหล่ข้างหนึ่ง
ตัวตนของเขาหลุดออกมาจากปากของใครบางคน

“...ซอร์ดมาสเตอร์”

ชายที่ไม่ทราบแม้แต่ชื่อ และถัดไปด้านข้างพวกเขาเห็นร่างที่อยู่ใน
ชุดคลุมสีดำ แม้ว่าการต่อสู้ครั้งสุดท้ายแม้จะล่องหนอยู่ แต่ผู้คนก็พอจะ
คาดเดาได้อย่างคร่าวๆ

คนคนนั้นเป็นผู้ใช้ความตายสินะ

พวกเขาปรากฏตัวออกมาทีละคน ทั้งรอนที่สวมหน้ากากและชุดนักล่า
ปีศาจที่สวมชุดนักดาบและสะพายดาบใหญ่ไว้บนหลัง มิลเลอร์ลูกครึ่ง
คนแคระและเผ่าหนูที่เอาแต่กัมหมัดหน้ากัมตาโดยมีแมวสองตัวรายล้อม
ขณะเดินทางของเคลค่อยๆ ปรากฏตัวรายคน

และคนสุดท้ายก็คือเคล เฮนิทูล

เมื่อเขาปรากฏตัวขึ้นเหนือวงเวทเคลื่อนย้าย ผู้คนต่างพากันกลืนน้ำลาย
พร้อมขุนนางคนหนึ่งที่พักำออกมาโดยไม่รู้ตัว

“...ละ...เลือด”

เคลยังอยู่สภาพเดิม

การต่อสู้เกิดขึ้นในช่วงดวงอาทิตย์ขึ้นของวันนี้ เคลกำลังยืนอยู่
โดยสวมชุดป้องกันเลือดที่สะอาดกระเซ็นออกมาระหว่างการต่อสู้จนท่วมไปทั้งตัว
และทำให้เขาดูโหม

ดวงตาของเขาจ้องมองไปยังฝูงชน

บรรดาขุนนางไม่ได้มองว่าท่าทางนั้นดูโหมหรือสกปรกเลยแม้แต่หน่อย

กลับกันแล้วพวกเขารู้สึกถึงความน่าเกรงขามของผู้ที่ยืนหยัดอยู่ในสนามรบ และรอดชีวิตมาได้มากกว่า นอกจากนี้ยังตระหนักได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง ด้วยว่าตอนนี้สงครามได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ผู้ปกครองอาณาจักรเอเธนส์ขึ้นมา

“วันทยหัตถ์”

เมื่อได้ยินคำนั้น เหล่าขุนนางก็สะดุ้งตัวหด เพราะเสียงอันก้องกังวาน ดังขึ้นมาจากด้านหลังของพวกเขา แล้วบรรดาทหารเรือซึ่งตั้งขบวนรอ ด้วยท่าทางเป็นระเบียบมาจนถึงตอนนี้ก็พุดขึ้นมา

“เคราฟ!”

เหล่าทหารเรือค้อมศีรษะและทำความเคารพเคล เสียงพวกเขา ดังกังวานเสียงจนชายฝั่งสันสะเทือน การทำความเคารพของพวกเขา นั้น ก็เพื่อทักทายเคลซึ่งเป็นผู้บัญชาการแห่งภาคตะวันออกเฉียงเหนือนั่นเอง

ครั้นได้เห็นท่าทางแบบนี้ เหล่าขุนนางก็ได้แต่หันรีหันขวางก่อนจะ ได้ยินอีกเสียงหนึ่งดังขึ้นมา

ซิ่งงง ซิ่งงง

ใบดาบที่สะท้อนแสงวาวแวบเริ่มปรากฏให้เห็นท่ามกลางท้องฟ้ายามค่ำคืน หัวหน้าหน่วยอัศวินชักดาบตนออกมา จากนั้นเหล่าอัศวินก็ชักดาบ ออกมาด้วยเช่นกัน พวกเขาขยับดาบแทนการเปล่งเสียงพุด

ซิ่งงง

คมดาบต่างชี้ขึ้นไปบนท้องฟ้าและแสดงตัวตนให้เห็นเป็นที่ประจักษ์

นั่นคือคำทักทายจากเหล่าอัศวิน เป็นคำทักทายที่มีให้กับผู้ที่พวกเขา จะติดตามไป

ลูกไฟดวงเล็กเริ่มปรากฏขึ้นในอากาศทีละดวงสองดวง ในไม่ช้า ลูกไฟ ที่ลอยขึ้นมาจากทางกองพันนักเวทก็มุ่งไปทางขุนนางกับทหาร และส่องแสง สว่างไปทั่วชายฝั่งอันมืดมิด

เคลมองดูจากนอ้าย่างเงียบเชียบก่อนจะเปิดปากพุดขึ้นมาช้า ๆ

“เห็นชัดขึ้นแล้วแฮะ”

ไม่มีคำพุดแสดงความเคารพออกมาจากปากของเขา แต่ก็ไม่มีใคร

รู้สึกอึดอัดกับการกระทำนั้น เพราะมันเป็นธรรมชาติจนไม่มีใครสังเกตเห็น ไม่มีใครสังเกตเห็น ไม่มีเวลาให้สังเกตมากกว่า

“เยอะอยู่นะเนี่ย”

เคลจ้องไปที่บรรดาขุนนางและโพล่งออกมาเพียงคำเดียว

พวกขุนนางรู้สึกได้ถึงสายตาของเคลที่จ้องมองพวกเขามาจากริมชายฝั่ง อันสว่างไสวได้อย่างชัดเจน สายตาที่มองด้วยความดูหมิ่นดูแคลน แต่ถึงอย่างนั้นเหล่าขุนนางก็ไม่มีใครกล้าเอ่ยปากพูดออกไปตรงๆ

ระดับอำนาจทางการเมืองของเคลเป็นรองแค่อำนาจของราชวงศ์เท่านั้น หรือบางทีอาจจะเหนือกว่าราชวงศ์ในบางด้านเสียอีก นอกจากนั้นในตอนนั้น เขายังเป็นวีรบุรุษอีกด้วย

ตั้งแต่ดวงอาทิตย์ตกดินจนกระทั่งตอนนี้ ทุกคนในอาณาจักรโรน ต่างก็กำลังพากันพูดถึงการต่อสู้ที่เกิดขึ้นเมื่อตอนกลางวัน ไม่ว่ายังไม่กี่ชั่วโมง ชื่อของเคลหลุดออกมาจากปากพวกเขา

เหนือสิ่งอื่นใดก็คือบรรยากาศของเขาที่ต่างออกไป เหล่าขุนนางสัมผัสได้ถึงพลังของผู้มีอำนาจในระดับที่แตกต่างไปจากในห้องประชุมเมื่อครั้งก่อน บรรดาผู้ที่มีความรู้สึกอ่อนไหวมากกว่าใครเมื่อพบผู้ที่แข็งแกร่งต่างก็พากัน ก้มศีรษะลง

พวกตัวตลกพวกนี้

เคลกวาดตามองบรรดาผู้คนที่ยพยายามเกาะแซ่งเกาะขาเขาไว้เพื่อให้ตัวเองอยู่รอดและมองเลยไปที่เหล่าทหาร

ใบหน้าของพวกเขาดำเต็มไปด้วยความตึงเครียดและความกังวล แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงแฝงไว้ด้วยความหวัง

เคลเอ่ยขึ้นมา เสียงอันแผ่วเบาของเขาส่งผ่านไปยังผู้คนหลายร้อยคน

“เตรียมตัวออกเดินทางได้”

ประโยคนั้นถือเป็นการเริ่มต้น

บรรยากาศบนชายฝั่งเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง คำสั่งที่เป็นไปดังที่คาดการณ์ไว้ ความตึงเครียดแผ่เข้าปกคลุมทั่วชายฝั่ง แต่คำพูดของเคล ยังไม่จบแค่นั้น

“คินพรงนี้”

เสียงที่เป็นธรรมชาติดังกังวาน ไม่มีความลังเลในน้ำเสียงเลยแม้แต่น้อย

“เราจะกำจัดศัตรูให้สิ้นซาก”

กำจัดให้สิ้นซาก

ฆ่าพวกมันให้หมด

คำพูดเหล่านั้นฝังลึกลงในใจของเหล่าทหาร และตอนนั้นเอง เสียงของใครบางคนก็ดังก้องขึ้นมา

“น้อมรับคำสั่งครับ!”

หัวหน้าหน่วยอัศวินที่หนึ่งแห่งราชวงศ์ตั้งดาบขึ้นและแนบลงเหนือหัวใจพร้อมกับตะโกนออกมา น้ำเสียงเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติตามคำสั่งอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ผู้ปกครองอาณาจักรเฮตอูร์ทำสัญญาณมือราวกับตอบสนองต่อเสียงนั้นแล้วเหล่าทหารก็ตะโกนก้อง

“น้อมรับคำสั่งครับ!”

ยามคำคินอันมืดมิด แนวชายฝั่งเริ่มกลับคืนสู่ความเร่งรีบวุ่นวายยิ่งกว่าที่เคย ทว่าภายใต้ความเร่งรีบวุ่นวายนั้นมีความตึงเครียดที่มาพร้อมกับความสั่นสะท้านที่ต่างไม่เคยประสบมาก่อนและความอึกเขมรวมอยู่ด้วย

กำจัดให้สิ้นซาก

พวกเขาจะทำตามคำสั่งนั้นให้สำเร็จ

คำสั่งของเคิลฝังลึกลงในจิตใจของทุกคนอย่างแจ่มชัด

คืนถัดมา เคลยืนอยู่บนดาดฟ้าเรือในสภาพสะอาดสะอ้านหมดจดและกำลังฟังรายงานจากรอน เส้นผมของเขาสะบัดพลิ้วไปตามลมทะเล

“เรือของพวกเขาประกอบด้วยเรือขนาดกลางไปจนถึงใหญ่ และคาดว่าทั้งหมดน่าจะมีจำนวนมากกว่าสามร้อยลำครับ”

ข้อมูลที่ส่งมาจากเผ่าวาฬถูกรวบรวมไว้ในมือของเคล เขารับฟังข้อมูลที่ละเอียดด้วยความตั้งใจ

จากนี้ไปเขาตั้งใจว่าจะไม่ประมาท ซึ่งการต่อสู้ในครั้งนี้อาจเป็นการ

แสดงให้เห็นถึงเจตจำนงนั้น

“นอกจากนี้แม้ว่าจะไม่ใช่ตอนนี้ แต่กองเรือที่แล่นนำอยู่ด้านหน้าสุดในช่วงแรกของการเดินทางมีรูปแบบที่เราไม่เคยเห็นมาก่อน สันนิษฐานได้ว่าน้ำแข็งบริเวณชายฝั่งทางเหนือถูกทำลายด้วยเรือเหล่านั้นครับ”

นั่นต้องเป็นสิ่งที่คนแคระสร้างขึ้นมานะ เคิลกัมก็กระซิบลง

“อธิบายมาซิ”

มิลเลอร์สะดุ้งตกใจราวกับเป็นโรคลมชักเมื่อได้ยินคำพูดของเคิล จากนั้นจึงรีบเอ่ยขึ้นมา

“นั่นน่าจะเป็นเรือที่สร้างโดยฝีมือของคนแคระแห่งเปลวไฟครับ ได้ยินมาว่าพวกเขาไม่ถนัดด้านอุปกรณ์เวทมนตร์ แต่ในด้านการสร้างอุปกรณ์จักรกลแล้ว พวกเขามีชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือเลยทีเดียวครับ”

“ไม่ถนัดขึ้นเหรอ”

“อันที่จริงแทนที่จะพูดว่าไม่ถนัด ต้องเรียกว่าทำไม่ได้มากกว่าครับ”

คนแคระที่ไม่สามารถสร้างอุปกรณ์เวทมนตร์ได้ก็เหมือนกับเอลฟ์ที่ไม่สามารถควบคุมภูตได้ สีหน้าของมิลเลอร์ในตอนนี้อธิบายเกี่ยวกับเผ่าพันธุ์นั้นจึงดูไม่ค่อยดีเท่าไรนัก เพราะพวกเขาเป็นเผ่าพันธุ์ที่ค่อนข้างน่าสงสาร

แต่สำหรับเคิลแล้ว นั่นไม่ใช่การอะไรของเขา

งั้นก็น่าจะระเบิดให้ปลิวด้วยเวทมนตร์ได้นะสิ

หากมันเป็นข้อตรงกันข้ามกับเวทมนตร์ เขาก็คงจัดการด้วยกองพันนักเวทได้เลย แต่ขณะเดียวกันในหัวของเขาก็นึกถึงม้วนคัมภีร์เวทมนตร์ที่อยู่ในมือของอัศวินหมวกเหล็กและเผ่าที่มีขึ้นมา

ม้วนคัมภีร์เวทมนตร์นั้นย่อมาหมายความว่าศัตรูมีพลังเกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ในระดับแข็งแกร่งเช่นกัน เห็นได้ชัดว่าเหตุผลที่อัศวินหมวกเหล็กใช้เวทหายตัวไปโผล่ที่เรือได้ก็เป็นเพราะมีนักเวทกับผู้รักษาอยู่ที่นั่น

ถ้าอย่างนั้นก็ต้องกำจัดคนพวกนั้นทิ้งไปด้วย

ปิ๊บปิ๊บ...ปิ๊บปิ๊บ...

“ท่านผู้บัญชาการคะ!”

เลดี้ามีร์ในชุดเกราะหนังวิ่งมาหาเคล ลูกแก้วสี่สสารส่องประกาย
แสงสีแดงอยู่ในอ้อมแขนของเธอ จากนั้นเคลก็มองเห็นเรือลำเล็กกำลังแล่น
เข้ามาใกล้

แล้วเขาได้ยินเสียงร้องจากบนเรือ

เมี้ยววว

เหมียววว

เคลคลี่ยัมเมื่อได้ยินเสียงร้องที่เขาบอก

ชเวฮันและปีครอสฮัมกับฮงเอาไว้ในอ้อมแขน เรือลำเล็กที่พวกเขา
โดยสารอยู่แล่นตรงเข้ามาที่เรือของเคล

ซ่าา

เสียงสายลมเย็นเยือกลอยผ่านหูของเคลไป ขณะเดียวกันเขาก็ได้ยิน
เสียงของเลดี้ามีร์กำลังกล่าวรายงาน

“พวกเขาบอกว่ากองเรือศัตรูข้ามแนวชายแดนที่สามมาแล้วค่ะ”

แนวชายแดนที่สามจากแนวชายแดนทั้งหมดสี่แห่ง

ศัตรูจะเข้าใกล้แนวชายแดนที่สี่ในอีกไม่ช้า

เคลยืนอยู่บนดาดฟ้าเรือที่จอดนิ่งอยู่ในแนวชายแดนแห่งที่สี่และ
มองลงไปที่ทะเล

เรียบร้อยแล้วละ

ผลงานจากการร่วมมือกันของพวกเขาเด็กๆ อายุเฉลี่ยเก้าขวบ

ซ่าา

เสียงลมที่ปากจะได้ยินเมื่ออยู่บนผืนทะเลนั่นฟังดูคล้ายกับเสียงใบไม้
ที่ปะทะกับสายลม เสียงนั้นค่อยๆ พัดเข้าปกคลุมท้องทะเลบริเวณใกล้เคียงกับ
แนวชายแดนที่สี่

หมอก

หมอกกำลังเคลื่อนเข้าปกคลุมทั่วท้องทะเล

แนวชายแดนที่สี่เป็นแนวเดียวที่มีการระบุตำแหน่งของหุ่นลอยน้ำเอาไว้
ซึ่งในทะเลยามค่ำคืนที่ปกคลุมไปด้วยม่านหมอกนั้น พวกเขาจะมองไม่เห็น
เส้นแบ่งแนวชายแดนที่สี่

แนวชายแดนที่สื่อนี้จะกลายเป็นเส้นแบ่งแห่งความตายที่ศัตรูมองไม่เห็น
เคลือบคำสั่ง

“เจียบเอาไว้”

ชื่อของปฏิบัติการนี้คือผี

เสียงของกองเรือรบแห่งอาณาจักรโรนุ่นค่อยๆ เลื่อนหายไป โดย
เริ่มจากเรือของเขาเป็นลำแรก

มีเพียงความเงียบสงบปกคลุมเหนือท้องทะเล

และเหล่าภูตผีที่รอคอยบรรดาศัตรูซึ่งกำลังเคลื่อนที่ใกล้เข้ามา

ราวกับการอพยพของฝูงนกที่กำลังย้ายถิ่น

กองเรือกว่าสามร้อยลำที่แล่นตัดผ่านกระแสน้ำของทะเลยามค่ำคืน
กำลังเคลื่อนตัวไปข้างหน้าเป็นรูปสามเหลี่ยม

กองเรือที่ออกเดินทางจากฐานทัพเรือนอร์แลนด์ของพันธมิตรผู้ไร้พ่าย
ใจกลางกองทัพรือนั้นมีเรือตัดน้ำเชิงขนาดใหญ่ที่สุดคอยทำลายน้ำทะเล
ที่จับตัวเป็นน้ำแข็งบนชายฝั่งทางตอนเหนือ อัศวินหมวกเหล็กกำลังรักษา
อาการบาดเจ็บอยู่ในห้องโดยสารที่อยู่ชั้นบนสุด เรือลำนั้นซึ่งครอบครอง
พื้นที่ตรงจุดศูนย์กลางของขบวนขณะที่กำลังมุ่งหน้าลงใต้

“น่าสมเพชจริงๆ”

เมื่อได้ยินคำพูดที่ผู้รักษาโพล่งออกมา ผู้สังหารมังกรก็ทำหน้า
งัวหน้าคิ้วขมวด แต่เขาก็พูดอะไรออกมาไม่ได้เต็มที่ ผู้รักษาที่เห็นสภาพของเข
าก็ได้แต่ถอนหายใจและร้ายเวทรักษาหัวใจของนักล่ามังกร

สองในสามส่วนของหัวใจถูกทำลายไปแล้ว อย่างน้อยก็ต้องใช้เวลา
หนึ่งสัปดาห์ในการฟื้นฟู และถึงแม้จะใช้เวลาในการฟื้นฟูถึงหนึ่งสัปดาห์แล้ว
แต่ก็ต้องใช้เวลาถึงหนึ่งเดือนจึงจะฟื้นฟูเต็มที่จนกลับคืนสู่สภาพเดิม

ยิ่งกว่านั้นคือแขนที่ถูกตัดไป แต่แค่บอกเรื่องแขนกับทางองค์กร
เพื่อเข้ารับการซ่อมแซมให้กลับคืนสู่สภาพเดิมก็เพียงพอแล้ว ผู้รักษา
หัวเราะเยาะหยันผู้สังหารมังกร

“แกเองก็ควรถูกขังไว้สักพักเหมือนกับผู้บัญชาสรรพลัทธิซารันนั้น”

“หนวทู อีก!”

นักล่ามังกรอ้าปากพูดขึ้นมา แต่แล้วก็ต้องเงียบไปอีกครั้ง เพราะกรงเล็บเวทมนตร์ที่ขยุ้มหัวใจของเขาเอาไว้ได้อย่างร้ายแรงนั้นทำให้ร่างกายเขารับภาระหนักเกินไป

แล้วชายคนหนึ่งที่ได้ดูอัศวินหมวกเหล็กกับผู้รักษาก็เปิดปากพูดขึ้นมา เสียงของนักเวทชราเต็มไปด้วยความเย็นชา

“จะบอกว่าในอาณาเขตเล็ก ๆ นั้นมีทั้งซอร์ดมาสเตอร์ที่มีมือด้อยกว่าแกนิดหน่อย ผู้ใช้ความตาย แล้วก็ผู้ครอบครองพลังโบราณที่สามารถป้องกันดาบของแกได้ตั้งหนึ่งครั้งอย่างนั้นหรือ”

“เออ”

อัศวินหมวกเหล็กตอบอย่างวางท่าใส่ชายชรา แต่นักเวทชราก็ยังคงพูดต่อไปโดยไม่สนใจแม้แต่หน่อย

“นอกจากนั้นยังมีนักเวทที่มีมียอดเยี่ยมกว่าฉันอยู่ด้วยใช่ไหม”

อัศวินหมวกเหล็กชะงักอยู่ในใจ แต่ก็ไม่ได้แสดงอาการออกมาแล้ว เอย่ตอบอีกฝ่าย

“ใช่ ที่นั่นมีนักเวทด้วย นักเวทที่เลียนแบบดาบแห่งหายนะของฉันได้ และเป็นคนที่ทำให้ลายหัวใจของฉัน”

อัศวินหมวกเหล็กหรือก็คือนักล่ามังกรมองเห็นดวงตาทั้งสองข้างของมังกรได้อย่างชัดเจน แต่เขาก็เลือกที่จะไม่พูดถึงเรื่องนี้

ฉันต้องเอามันมาให้ได้

หากพูดพวกคนในองค์กรจะต้องแย่งมันไปแน่ และหลังจากที่แย่งไปแล้วก็คงมอบเชือกล่ามังกรให้กับเขาประหนึ่งว่าเป็นการทำบุญทำทานเดิมทีพวกนั้นสัญญาไว้ว่าจะให้มังกรหนึ่งตัว แต่แน่นอนว่าเขายังไม่ได้รับมันมา เพราะมังกรนั้นหายตัวไปก่อน

อัศวินหมวกเหล็กนึกถึงการต่อสู้ในอาณาเขตเฮนิทุสและดวงตาของมังกรที่จ้องเขม็งมาที่ตนเองอีกครั้ง

ดูจากขนาดดวงตาแล้ว นั่นไม่ใช่มังกรโบราณแน่นอน

มันเป็นมังกรวัยเด็ก และเห็นได้ชัดว่ายังไม่ผ่านระยะแรกของการ

เจริญเติบโตด้วยซ้ำ

อัศวินหมวกเหล็กข่มหัวใจที่เต็มไปด้วยโครมครามเอาไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ไม่ใช่ว่าไม่ยอมใช้ลมหายใจมังกร แต่มันใช้ไม่ได้ต่างหาก

อัศวินหมวกเหล็กรู้สึกยินดีปรีดากับความจริงข้อนี้ หากเป็นไปได้ด้วยดี
ไม่ว่าเขาอาจมีโอกาสแข็งแกร่งขึ้นได้โดยที่ไอบ้านนั้นซึ่งเป็นผู้นำองค์กรนี้เอง
ก็ไม่รู้ตัว

ฉันจะจับมังกรตัวที่สองนั้นมากินเอง

ขณะที่อัศวินหมวกเหล็กตั้งมั่นถึงอนาคต เสียงของนักเวทก็ลอยมา
ให้ได้ยินอีกครั้ง

“แล้วซอร์ดมาสเตอร์ที่ฝีมือห่วยกว่าแฉนั้นนะ ศักยภาพของเขา
เป็นยังไง”

ศักยภาพที่ว่าก็หมายถึงร่างกายที่สามารถรองรับพลังโบราณได้

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าพลังโบราณเป็นพลังที่อ่อนแอ แต่นั่นเป็น
สิ่งที่พวกมนุษย์โง่เง่าพูดไปโดยไม่รู้อะไร ในบรรดาพลังโบราณ พลังที่ไม่ใช่
พลังซึ่งติดตัวมาแต่กำเนิดของมนุษย์ แต่เป็นพลังธาตุซึ่งแตกแขนงออกมาจาก
ธรรมชาติเป็นสิ่งที่ธรรมชาติมอบให้โดยตรง

แล้วแบบนั้นจะอ่อนแอได้อย่างไร

พวกเขาคิดว่ามันอ่อนแอเพราะไม่รู้วิธีใช้ก็เท่านั้น ในบรรดาพลังโบราณ
ทั้งหมด พลังตามธรรมชาติของมนุษย์ย่อมอ่อนแอกว่าพลังธาตุจากธรรมชาติ
แน่นอนอยู่แล้ว

อัศวินหมวกเหล็กชะงักไปกับคำถามของนักเวท แต่ไม่นานเขาก็
ตอบกลับราวกับว่าไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร

“ไม่เท่าไร ไม่ได้เก่งกาจอะไรนักหรอก”

อัศวินหมวกเหล็กโพล่งคำโกหกออกไปหน้าตาเฉย

ศักยภาพของซอร์ดมาสเตอร์เจ้าของออราสีดำคนนั้นมีระดับเทียบเท่า
กับเขาเลยทีเดียวซ้ำ

เพราะแบบนั้นเขาจึงไม่สามารถพูดความจริงออกไปได้ หรือถ้า

ให้พูดตามตรงก็เป็นเพราะว่าคนพวกนั้นไม่มีเหตุผลที่จะต้องให้การรักษากับเขาที่ได้รับบาดเจ็บ และคงพยายามเสาะหาคนอื่นที่มีความสามารถมาแทนที่

“อืม”

นักเวทซารามวดคิ้วราวกับกำลังตกอยู่ในความก่อกวน

“เมื่อพิชิตชายฝั่งของโรนได้แล้ว เราจะต้องตรงไปยังอาณาเขตเฮนิทูลในทันที แล้วกำจัดที่นั่นทิ้งซะ”

อัศวินหมวกเหล็กจับร่างกายที่บาดเจ็บของตนไว้แน่นและโผล่ออกมา

“ไอ้ขุนนางกระจองอนั้น! ฉันจะฆ่าไอ้หัวแดงนั้นให้ได้!”

เพราะเจ้านั้นมีมังกรคอยคุ้มครองอยู่ หากจับตัวมันมาได้ก็จะได้มังกรมาด้วย

แม้จะมีแขนข้างเดียว แต่ก็เพียงพอแล้วสำหรับอัศวินหมวกเหล็กที่จะใช้จัดการกับชายคนนั้น เพราะเขามีเพียงโล่และพล้งในการฟื้นฟูของมนุษย์เท่านั้น

เมื่อเห็นนักล่ามังกรซึ่งดูเหมือนจะโกรธเจ้าของพลังโบราณแบบเดียวกันอย่างหัวฟัดหัวเหวี่ยง นักเวทจึงตอบกลับอย่างเฉยเมย

“แล้วแต่สิ ถึงยังไ้แกกับฉันและผู้รักษาก็ต้องไปด้วยกันทั้งหมดนี้ พวกเราน่าจะจับพวกนั้นได้อย่างง่ายดายอยู่แล้ว”

แม้แต่นักล่ามังกรก็ไม่ปฏิเสธสิ่งที่อีกฝ่ายพูด ถึงพวกนั้นจะอ่อนแอกว่าเขา แต่ตาเม่านักเวทกับผู้รักษานั้นก็ยิ่งถือว่าพอใช้งานได้ นักเวทมองไปที่ผู้รักษาและนักล่ามังกรก่อนจะเปิดประตูห้องโดยสาร จากนั้นคนที่ยืนอยู่หน้าประตูก็โค้งคำนับและเอ่ยทักทาย

“อีกไม่นานเราจะเข้าสู่ทะเลตะวันออกเฉียงเหนือของอาณาจักรโรนแล้วครับ”

เขาคือนักเวทหอกนั่นเอง

ศัตรูที่ปรากฏตัวบ่อยที่สุดในตอนที่คณะเดินทางของเคลเพซิฆูหนากับ ‘อนธการ’ ในอดีตก็คือเขาผู้ที่ใช้หอกร่วมกับเวทมนตร์ และทรยศย้อนหน้า นักบุญหญิงจอมปลอมที่ความจริงแล้วเป็นซอร์ดมาสเตอร์

นักเวทหอกมองดูคนทั้งสามที่อยู่ในห้องโดยสารและค้อมศีรษะลง

เพราะคนเหล่านี้มีตำแหน่งสูงกว่าตนหนึ่งระดับและเปรียบเสมือนแกนหลักขององค์กร ซึ่งเรื่องนั้นสามารถรับรู้ได้จากลายของดาวที่ปักอยู่บนอกเสื้อคลุมของพวกเขา

พวกเขามีดาวสีแดงปักอยู่เพียงดวงเดียวเท่านั้น ต่างจากนักเวทหอกซึ่งมีดาวสีแดงห้าดวงปักล้อมดาวสีขาว

มีเพียงห้าชุดเท่านั้นที่มีดาวสีแดงปักอยู่ชุดละหนึ่งดวง

ซึ่งหมายถึงดาวสีแดงห้าดวงที่ล้อมอยู่รอบดาวสีขาวนั่นเอง

“จะไปเดี๋ยวนี้ละ ฉันว่าจะไปดูตรงหัวเรือสักหน่อย”

“ครับ ผมจะพาท่านไปเอง”

นักเวทหอกค้อมศีรษะลงเมื่อได้ยินคำพูดของนักเวทชรา ตอนนั้นเองผู้รักษาที่อยู่เงียบ ๆ ก็บ่นพึมพำขึ้นมา

“เห็นท่านว่าเมื่อถึงอาณาจักรโรนจะมีฐานทัพเรือ แต่มันก็ค่อนข้างทรุดโทรมไม่ใช่เหรอ เรือก็มีอยู่เพียงไม่กี่ลำเท่านั้น แล้วทำไมพวกเราถึงต้องนำเรือไปมากขนาดนี้ด้วยล่ะ”

“ไหน ๆ ก็ไปที่นั่นแล้ว ฉันเลยตั้งใจจะยึดชายฝั่งของอาณาจักรวิปเปอร์ไปพร้อมกันเลยนะสิ เพราะโรนแข็งแกร่งกว่าที่เราคิด เราถึงต้องบีบพวกเขาแบบนี้”

ชายชราตอบอย่างไม่ใส่ใจนักและมุ่งหน้าไปที่ประตูห้องโดยสาร

“เหนือสิ่งอื่นใด ในเมื่อโรนออกหมดมาแล้วหนึ่งที เราเองก็ควรสวนกลับไปสักหน่อยไม่ใช่รี”

ผู้รักษากระตุกยิ้มมุมปากก่อนจะพยักหน้า

“ก็จริงของท่าน ฝั่งโรนคงคิดว่ามีเพียงพันธมิตรผู้ไร้พ่ายเท่านั้นที่เดินทางไปสินะ แต่พวกเขาไม่มีทางรู้แน่ๆว่าเราอยู่บนเรือลำนี้ด้วย น่าสนุกดีนี่”

ท่าทางของผู้รักษาที่ดูตื่นเต้นจนตัวสั่นราวกับเจอเรื่องน่าสนใจนั้นเป็นภาพที่พวกเขาต่างก็คุ้นเคย และทุกคนก็ไม่ปฏิเสธสิ่งที่เด็กคนนั้นพูดออกมา

ทว่ายังมีอีกหนึ่งคนที่สนุกที่สุดในตอนนี้

ถัดลงไปได้นั้น ด้านล่างของกองเรือกว่าสามร้อยลำ

ลึกลงไปในท้องทะเล มีวาฬหลังค่อมตัวหนึ่งแหวกว่ายผ่านไปภายใน
ผืนน้ำ

วาฬหลังค่อมที่มีรอยแผลเป็นรูปกากบาทประทับอยู่บนหลัง ทายาท
ของราชาแห่งวาฬ วิริรา กำลังจ้องมองไปทางทิศใต้

อีกไม่นานก็จะถึงแนวชายแดนที่สี่แล้วสินะ

มุมปากของวาฬหลังค่อมยกขึ้น หญิงสาวนึกถึงสิ่งที่เคลพูดไว้เมื่อคืนนี้

“วิริรา เธอกับพวกวาฬทำลายชายฝั่งแพรอนซะ”

และประโยคต่อมา

“ส่วนพวกเราจะทำลายล้างกองเรือศัตรูแทนเอง”

สนุกมากแน่

วิริรามั่นใจในท่าทีที่แสดงออกอย่างชัดเจนของเคล

เขาเป็นคนที่รักษาคำพูดของตัวเอง เพราะแบบนั้นเธอจึงมั่นใจมากพอ
แม้จะไม่เห็นบทสรุปสุดท้ายของเหล่าศัตรูกับตาตัวเอง

ทางอันใหญ่โตของเธอเปลี่ยนทิศทาง

ทิศเหนือ

วาฬหลังค่อมเริ่มออกตัวว่ายทวนกระแสน้ำขึ้นไปในทิศทางตรงกันข้าม
กับเรือสามร้อยลำ เฝ่าวาฬและวาฬอีกหลายตัวก็เริ่มว่ายตามหลังเธอไป

บรรดาลิงมีชีวิตที่อาศัยอยู่แบบผู้ถูกลืมเริ่มเคลื่อนไหวตัวมุ่งหน้าขึ้นไปยัง
ทางเหนืออย่างเงียบเชียบ

เวลาเดียวกันนั่นเอง เสียงเล็ก ๆ พลันแว่วเข้ามาในหูของเคล

แกร๊ก

นั่นก็คือสัญญาณที่นักเวทส่งมา

สัญญาณว่าศัตรูได้ย่างกรายเข้าสู่ทะเลของเราแล้ว

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนริมฝีปากของเคล

หมอนั้นไม่เพียงแต่บัดบังสายตาของศัตรู แต่ยังรวมถึงสายตาของทัพ
ฝ่ายของเคลด้วย

เคลไม่จำเป็นต้องซ่อนสิ่งที่เขาครอบครองเอาไว้อีกต่อไป นอกจาก

คณะเดินทางของเคลแล้ว ผู้คนส่วนใหญ่ในอาณาจักรโรนต่างคิดว่าเคลมีเพียงพลังของโล่เท่านั้น ซึ่งเคลเองก็ไม่ได้พยายามแก้ไขความเข้าใจผิดนี้

เพราะแบบนั้นถือว่าสะดวกสบายดี หากตั้งใจจะใช้ชีวิตแบบสบายๆ แล้วละก็ เขาไม่จำเป็นต้องแสดงความแข็งแกร่งออกมา

แต่ก็ไม่จำเป็นต้องซ่อนตัวอยู่ในหมอกเช่นกัน

ทะเลเต็มไปด้วยความเจียบสังอีกครึ่ง สายลมเริ่มพัดพลั่วเหนือทะเล ยามค่ำคืน

ซ่าาา

เมื่อหมอกกระจายตัวออกอย่างช้าๆ เคลก็เริ่มเคลื่อนไหว

หมอกแผ่ออกไปอย่างเจียบเรียบราวกับผีเท้าของแมว

“อะไรกัน หมอกเหวอ”

นักเวทราชาซึ่งออกจากห้องโดยสารไปยังดาดฟ้าเรือลำที่อยู่หน้าสุดของกองเรือมองดูหมอกพวกนั้นพลางขมวดคิ้วมุ่น

หมอกสีขาวปกคลุมทะเลยามค่ำคืนอันมืดมิดและแผ่กระจายไปเป็นวงกว้าง

ทะเลของอาณาจักรโรนมักจะมีหมอกลงแบบนี้เสมอเลยรี

นักเวทหอกที่อยู่ข้างๆ ชายชราผู้ลึกลับได้ถึงลงไม้ดี ตอนนั้นเองปากของนักเวทก็เปิดออก

“นั่นไม่ใช่เวทมนตร์”

“อา อย่างนั้นเหวอครับ”

“ใช่ หมอกนั้นไม่ได้มาจากเวทมนตร์”

หมอกนั้นไม่ใช่เวทมนตร์ ถ้าเป็นเช่นนั้นมันก็เป็นเพียงปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ เพราะจะมีอะไรที่สามารถสร้างหมอกแบบนี้ขึ้นมาได้อีก หากไม่ใช่เวทมนตร์

นักเวทหอกรู้สึกโล่งใจ เขาออกคำสั่งขณะที่เฝ้าดูเรือแล่นฝ่าเข้าไปในสายหมอก

“ถึงทะเลจะสงบ แต่เป็นพื้นที่ที่มีหมอกหนา ดังนั้นส่งสัญญาณ

เตือนภัยแค่ระดับหนึ่งและคอยระวังเอาไว้ก็พอ”

“ครับ!”

ทหารของนอร์แลนด์ค่อยๆ ลงและทำตามคำสั่งของเขา

ตอนนี้คนส่วนใหญ่ที่อยู่บนเรือลำนี้ล้วนเป็นคนของอนธการ ส่วนบนเรือสองลำที่อยู่ถัดไปด้านหลังเป็นคนจากพันธมิตรผู้ไร้พ่าย

ทหารนอร์แลนด์หิบบัตรเขาสัตว์ขึ้นมาและสูดลมหายใจเข้าเพื่อถ่ายทอดข้อความจากนักเวทหอก แต่ในขณะที่เขากำลังหายใจเข้าจนสุดปอดหมอกก็ลอยมาจ่ออยู่ตรงหน้าโดยไม่ทันรู้ตัว

ทั้งที่ยังดูเหมือนอยู่ค่อนข้างไกลแต่ๆ แต่ที่เราเข้ามาถึงบริเวณที่หมอกกลบแล้วนั้นเธอ

เขาคิดแบบนั้นพร้อมแตะริมฝีปากกับบัตรเขาสัตว์ ตอนนี้สิ่งที่เขาต้องทำก็แค่เป่ามันเท่านั้น

ซ่าาา

ตอนนั้นเองเขาก็ได้ยินเสียงลมที่พัดหมอกให้แผ่กระจายออกไปพร้อมกับเสียงของนักเวทดังฝ่าสายลมมา

“ลมพวกนี้คือเวทมนตร์!”

ในขณะที่เดียวกันนั้นก็มีอีกเสียงหนึ่งดังกังวานไปทั่วแดดฟ้าเรือดับ!

บัตรเขาสัตว์ร่วงลงไปที่พื้น นักเวทหอกรีบหันหน้าไปทันที

“แค็ก แค็กๆ!”

เลือดทะลักออกจากปากของทหารที่กำลังสูดลมหายใจเข้า นักเวทหอกที่กำลังหายใจตามปกติขณะมองภาพนั้นพลันสะดุ้งโหยงตัวสั่นระริก

มันคือพิษและศัตรู

เขารีบยกมือขึ้นปิดปาก แต่ก็ไม่ทันกระแสนลมที่เริ่มโหมพัดอย่างรุนแรงซ่าาาาา

สายลมกระโชกแรงพัดพาหมอกให้มารวมตัวกัน ก่อนจะทันรู้ตัวบริเวณโดยรอบก็เต็มไปด้วยหมอกสีขาวในชั่วพริบตา นักเวทหอกเบิกตากว้างพร้อมกับตะโกนออกมาโดยไม่รู้ตัว

“...นี่มัน...!”

หมอกสีแดง

หมอกเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงซึ่งเป็นสีของลางร้าย ม่านหมอกที่ดูคล้ายกับเลือดเริ่มรูกล้ำเข้าไปในทะเลอย่างช้า ๆ หมอกสีแดงที่สร้างขึ้นมาจากพลังที่ผนึกรวมกันของเด็กน้อยทั้งสาม ราออน อน และฮงเริ่มแทรกซึมเข้าสู่ทุกพื้นที่ที่อากาศเคลื่อนไหวผ่านไป

“...เฮือก!”

“นี่มันหมอกอะไรกัน...ฮึก!”

นำเวหนาที่หมอกแทรกซึมเข้าหาคนที่อ่อนแอสุดก่อน ทหารจากสองอาณาจักรทางตอนเหนืออย่างนอร์แลนด์และเฟรอนกุ่มลำคอของตัวเองเอาไว้ ในสายตาของพวกเขาไม่เห็นสิ่งอื่นใดนอกจากสีแดง

นักเวทหกรีบกางเกราะป้องกันแล้วหยิบแคตชาสต์วีขึ้นมา

หูดดดด...หูดดดด

เสียงของสงครามเสียงที่เริ่มดังก้องไปทั่วพื้นผิวทะเลนั้นไม่ใช่สัญญาณเตือนภัย แต่เป็นเสียงประกาศสงคราม และเสียงนั้นก็กังวานไปจนถึงศูนย์กลางของกองเรือ

“จู่ ๆ ก็มีเสียงอะไรดังขึ้นมานะ”

ผู้รักษาซึ่งอยู่บนเรือหลักของกองทัพเรือผุดลุกขึ้นยืนและมองออกไปนอกหน้าต่าง เขามองเห็นเพียงแค่หมอกสีแดงกับพวกสมาชิกลอยแถวของอนธการที่กระอักเลือดออกมาแล้วล้มลงไป

“...พิษเหรอ”

แววตาของเด็กน้อยเปลี่ยนไป เพราะนั่นคือแขนงวิชาที่ผู้รักษามีความเชี่ยวชาญมากที่สุด

“เดี๋ยวฉันกลับมา”

ผู้รักษาคว่าลูกบิดประตูห้องโดยสาร แต่นักล่ามังกรกลับคว้าข้อมือของเด็กน้อยเอาไว้เสียก่อน

“อยู่ที่นี่แหละ”

“ว่าไงนะ”

“อยู่...อีก...ฉันยังไม่หายดี เพราะฉะนั้นเธอต้องอยู่ที่นี้!”

ผู้รักษาตะลึงจนพูดไม่ออก เขานึกสงสัยว่าทำไมคนที่ได้รับการปฐมพยาบาลไปแล้วและเหลือแค่ต้องนอนพักผ่อนเท่านั้นถึงได้แสดงความเห็นแก่ตัวอย่างรุนแรงออกมาแบบนี้ ถึงพวกที่กระอักเลือดจนจะตาย อยู่ตรงนั้นจะเป็นพวกปลายแถว แต่ยังไงก็ถือว่าเป็นพวกเดียวกันอยู่ดี

ทว่าอาการของนักล่ามังกรนั้นต่างไปจากที่ผู้รักษาคิดเล็กน้อย

“...กลางไม่ดีเอาซะเลย”

ผู้สั่งทหารมังกรรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี แม้ตอนนี้เขาจะได้พักผ่อนไปนิดหน่อย แต่ร่างกายก็ยังไม่มีฟื้นคืนสภาพเดิม เขายังคงอยู่ในสภาพร่อแร่ แถมยังแขนขาตึงไปหนึ่งข้าง เขาจึงรู้สึกสบายใจมากกว่าหากมีผู้รักษาอยู่ข้างๆ ถึงแม้ว่าความสามารถทางด้านการต่อสู้ของอีกฝ่ายจะด้อยที่สุดก็ตาม

“เฮ้อ ฉันแค่จะออกไปดูสถานการณ์ข้างนอกเฉยๆ เดี๋ยวกลับมา”

ผู้รักษาถอนหายใจและสับัดมือของนักล่ามังกรออก

“กลับมาภายในหนึ่งนาที่ล่ะ!”

เมื่อได้ยินเสียงรบเร้าที่ฟังดูเหมือนเสียงคำราม ผู้รักษาก็พยักหน้าอย่างขบขันและหมุนลูกบิดประตูห้องโดยสาร

แกร็ก ลูกบิดประตูหมุนอย่างง่ายดาย แล้วผู้รักษาก็ออกจากห้องไปทันที

เมื่อประตูปิดลง นักล่ามังกรก็เหลือบมองออกไปนอกหน้าต่าง

เขามีลางสังหรณ์บางอย่าง เป็นลางสังหรณ์ที่ได้รับมาหลังจากถูกโจมตีไปหนึ่งครั้งตอนอยู่ในอาณาเขตเฮนitusของอาณาจักรโรน

อาณาเขตเฮนitusที่มีทั้งซอร์ดมาสเตอร์ ผู้ใช้ความตาย และมังกรซ่อนตัวอยู่ หากพวกอาณาจักรโรนปล่อยหมอกสีแดงออกมาแบบนี้ ก็ชัดเจนแล้วว่ายังต้องมีอะไรมากกว่านั้นแน่

แม้ว่าร่างกายจะยังไม่กลับมาเป็นปกติ แต่เขาก็ดึงตัวเองให้กลับเข้าสู่สภาพที่พร้อมสำหรับการต่อสู้ให้มากที่สุด และในตอนนี้เอง

แกร็ก

เขาได้ยินเสียงเปิดประตูและเห็นเส้นผมของผู้รักษา นักล่ามังกร

แค้นหัวเราะเบา ๆ ผู้รักษาพยาบาลคนที่อยู่ในรูปร่างเหมือนเด็กน้อยนั้น
ถึงจะเหลียวมจัดมากเล่ห์แต่ก็เป็นคนที่เชื่อฟังดีจริง ๆ

“นี่ รีบเข้ามาสิ!”

ไม่ว่าสมาชิกระดับทางแถวจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรมันก็ไม่ใช้เรื่อง
ของเขา เขาจึงเร่งเร้าผู้รักษาผู้มีหน้าที่เพียงอย่างเดียวคือคอยช่วยเหลือ
ในการต่อสู้ให้รีบกลับเข้ามาด้านใน

แอ็ดดดด

ประตูค่อย ๆ เปิดออก

ติ๊ง

ผู้รักษาที่อยู่ในร่างเด็กล้มลงไปกองกับพื้นอย่างไร้เรี่ยวแรง จากนั้น
เขาก็มองเห็นทุกอย่างเป็นสีแดง

หมอกเหวอ

ร่างที่ถูกปกคลุมไปด้วยเมฆหมอกสีแดง นั่นคือสิ่งที่เขารับรู้อยู่ในหัว
ชั่วขณะนั้น

“บ้าเอ๊ย!”

นักล่ามังกรลุกขึ้นจากเตียงทันที

ติ๊ง!

แต่ไม่ทันไรร่างของเขาก็ถูกเหวี่ยงเข้ากับผนังพร้อมกับออราสีดำ

“อึก!”

นักล่ามังกรส่งเสียงครางออกมา

ซังงง เสียงเล็ก ๆ ดังเข้ามาในหู จากนั้นเขาก็เห็นถุงมือสีขาว ในตอนนั้น
นักล่ามังกรจึงจำเป็นต้องชักดาบแห่งหายนะออกมาอีกครั้ง

นี่คือครั้งสุดท้าย!

ด้วยสภาพร่างกายในปัจจุบันจึงยากที่จะคงสภาพของดาบแห่งหายนะ
เอาไว้ได้นาน เสียงของบางสิ่งบางอย่างแหวกผ่านอากาศมาระลอกใหญ่ดังขึ้น
อีกครั้งตรงหน้าอัศวินหมวกเหล็ก

ปังงงง!

ออราสีดำ

ซอร์ดมาสเตอร์คนนั้นที่เคยโจมตีเขา เจ้านั้นปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งแล้ว

ออราสีดำที่ลอยขึ้นมาจากมือข้างหนึ่งของซเวฮันพุ่งเข้าหานักล่ามังกรอย่างเงียบเงียบ นักล่ามังกรหลบเลี่ยงได้อย่างหวุดหวิด แต่ทว่าในทันทีที่ผล่อออกจากกำแพงพร้อมกับหลีกเลี่ยงการโจมตี เขาก็ต้องถอยหลังกลับไปอีกครั้งเพื่อปกป้องออราสีดำที่พุ่งเข้าเข้ามา

ทันใดนั้น บางสิ่งบางอย่างพลันโผล่พรวดออกมาจากด้านหลังของซอร์ดมาสเตอร์

ถุงมือสีขาว

ถุงมือสีขาวซึ่งขยักขยับอยู่ข้างกายซอร์ดมาสเตอร์เป็นผู้สวมใส่ปรากฏให้เห็น การเคลื่อนไหวร่างกายอย่างลับๆ ทั้งยังรวดเร็วฉับไวเหมือนกับนักฆ่า รวมถึงทักษะของอีกฝ่ายที่เป็นรองแค่ซอร์ดมาสเตอร์เท่านั้น

เขามีทั้งซเวฮันอยู่ข้างหน้ากับนักฆ่าประจบอยู่ข้างหลัง ทันทีที่นักล่ามังกรทำหน้าว้าวืดขมวด ถุงมือขาวคู่นั้นก็คว้าเข้าที่คอของเขาในทันที

“อีก!”

มีดสั้นปักลงที่กระดูกไหปลาร้าข้างเดียวกับแขนที่ถูกตัดก่อนจะหมุนคว้านเป็นวงกลม เป็นการโจมตีที่กระตุ้นความเจ็บปวดได้อย่างแสนสาหัส และในเวลาเดียวกัน ซเวฮันก็ซัดออราสีดำแทงเข้าไปที่ท้องของนักล่ามังกรและติดตัวขึ้น

ปังงงง!

เพดานของห้องโดยสารถูกออกเป็นเสี่ยงๆ ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยหมอกสีแดงพลันปรากฏสู่สายตา

“อีก!”

นักล่ามังกรถูกถุงมือขาวคว้าดันคอเอาไว้แล้วลากตัวขึ้นไปบนเพดานที่ถูกเจาะทะลวง สติของเขาไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอีกต่อไป

เจ้าพวกนี้โผล่มาที่นี่ได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นยังโผล่มาด้วยวิธีแบบนี้!

ทั้งที่เพิ่งปรากฏตัวออกมาเมื่อครู่นี้ แต่พวกมันรู้ได้ยังไงว่าฉันอยู่ที่นี้

ทั้งหมดนี้ต้องขอบคุณข้อมูลของเผ่าวาฟและเวทมนตร์ของราอน ที่บอกว่าอควินหมวกเหล็กอยู่ที่นี่ และเรื่องนั้นก็ไม่มีทางที่นักเวทซาราหรือ

นักล่ามังกรซึ่งมีทักษะด้านเวทมนตร์น้อยกว่าราอนจะรู้ได้

“แค็ก แค็กๆ!”

เขาจ้องมองชายที่การอบลำคอของเขาแน่นขึ้นเรื่อยๆ

รอน ชายชาววัยหกลสิบปีคลี่ยิ้มออกมา เขามายืนอยู่ตรงหน้านายน้อย
ของตนโดยใส่ถุงมือสีขาวที่ยืมมาจากลูกชาย

ที่ดาดฟ้าเรือใจกลางกองเรือของศัตรู

เคลมองไปที่รอนและชเวฮันซึ่งลากคอนักล่ามังกรมาตรงหน้าเขาก่อนจะ
เอ่ยขึ้นมา ตอนนั้นเองเสียงของผู้คนก็ดังกังวานไปทั่ว

“มาเริ่มกันเลย”

วิ๊ดดดด

ความเงียบถูกทำลายลงด้วยเสียงที่ฟังดูคล้ายกับเสียงร่ำไห้ของภูตผี
ราวกับว่าดวงวิญญาณหลายร้อยดวงกำลังร้องไห้ เสียงเหล่านั้นดังขึ้นมาจาก
ท้องทะเล

นักล่ามังกรไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องรับชมภาพเหตุการณ์ทั้งหมด
เพราะเขาอยู่ในจุดที่สูงที่สุด ไม่สิ เขาสัมผัสถึงเหตุการณ์พวกนั้นได้ต่างหาก
หมับ

นักล่ามังกรหันหน้าไปเมื่อรู้สึกได้ว่ามีมือมาแตะที่แก้ม

เคล เฮนิทูล กำลังแย้มยิ้มอย่างสดใส แล้วปากของอัศวินหมวกเหล็ก
ก็เปิดออก

“...ยะ...ยังมีพลังโบราณอื่นอีกนั้นหรือ”

เพียะ

เคลตอบแก้มนักล่ามังกรเบาๆ และเอ่ยออกมา

“ดูให้ดีล่ะ”

วิ๊ดดดด

เสียงที่ดังขึ้นมาจากกันบังของท้องทะเลฟังดูเหมือนเสียงร้องของภูตผี
เคลกระซิบที่ข้างหูของนักล่ามังกร

“เสียงร้องไห้ของพวกผีย่อมน่ากลัวอยู่แล้ว”

ใต้ท้องทะเลล้นสะเทือน

เสียงร้องให้เงียบลงแล้ว

จากนั้นกระแสน้ำวนพลันพวยพุ่งขึ้นมา

ปังงงง! ปังงงง!

กระแสน้ำวนของเคลและเวทมนตร์ของราอน กระแสน้ำวนเริ่มพวยทยานผ่านหมอกสีแดงสูงขึ้นและสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ดวงตาของเคลที่รอยยิ้มเลือนหายไปแล้วจ้องมองไปที่ผู้สังหารมังกร เขายังจำคำสัญญาที่ให้ไว้กับทุกคนได้

กำจัดศัตรูให้สิ้นซาก

เคล เฮนิทูล หรือก็คือคิมรูกซุนนั้นเป็นคนที่รักษาคำพูด

ตอนนี้สิ่งที่เขาต้องทำก็คือรักษาสัญญานั้น

ส่วนวิธีการรักษาสัญญาของเคลก็เป็นวิธีในแบบของเขาเอง

ปังงงง!

กระแสน้ำวนพุ่งสูงขึ้นและโหมเข้าปะทะกับเรือ ตัวเรือสั่นสะเทือนโคลงเคลงไปมาอยู่ชั่วขณะ

จากนั้น...

“อ้ากกกก!”

เรือก็แตกกระจายเป็นเสี่ยง ๆ

กลุ่มพันธมิตรผู้ไร้พ่ายถูกโจมตีจากทั้งสองทางคือท้องฟ้าและทะเล แต่กลับไม่มีศัตรูที่ลงมือโจมตีจริง ๆ อยู่ ทว่ามีเพียงคนเดียวเท่านั้น มีเพียงนักล่ามังกรเท่านั้นที่มีศัตรูอยู่ตรงหน้าเขา

ผู้สังหารมังกรหรือก็คืออัศวินหมวกเหล็กหมดซึ่งคำพูดขณะเฝ้ามองดูท้องทะเล

เสียงแตกหักพังทลายดังอย่างต่อเนื่อง เสียงกรีดร้องของผู้คน ทั้งคนที่ร้ายเวทไปทางหมอกสีแดงซึ่งไร้เงาศัตรู คนที่ร้ายเวทไปทางกระแสน้ำวนหรือบรรดาอัศวินที่ทำอะไรไม่ได้และเอาแต่เหวี่ยงดาบไปมาในอากาศด้วยความมีนงง

“หันหัวเรือ! เราต้องออกไปจากหมอกนี้ ออกไปให้พ้นจากกระแสน้ำวน!”

มีเพียงคนที่ตั้งสติได้เท่านั้นที่ร้องตะโกนออกมาจากภายในเกราะกำบัง

ที่ใช้หลบหมอก นักล่ามังกรที่กำลังเฝ้าดูเหตุการณ์นั้นอยู่พลันนึกถึงคนคนหนึ่งขึ้นได้

ทำไมตาเฒ่านักเวทนั้นถึงไม่ทำอะไรเลยล่ะ

ทำไมเขาถึงไม่มาช่วยฉันล่ะ

แม้ว่าตาเฒ่าจะเป็นคนน่ารำคาญ แต่เขาก็เป็นคนมีหลักการและลุ่มรอบคอบ การที่คนแบบนั้นยังเก็บตัวเงียบมาจนถึงตอนนี้จึงนับว่าเป็นเรื่องแปลก ทั้งที่เห็นได้ชัดว่ามันถึงเวลาแล้วที่เขาต้องลงมือทำอะไรสักอย่าง

หรือว่า...

เสียงของใครคนหนึ่งลอยเข้ามาในหูของนักล่ามังกร

“ขนาดโดนจับได้แล้วแท้ๆ แต่แกก็จะยังมีเวลาไปคิดถึงเรื่องอื่นอยู่อีกนะ”

เสียงเคลนั้นเอง แน่แน่นอนว่าเขาจงใจเปิดโอกาสให้ผู้สังหารมังกรมีเวลาคิดเรื่องอื่น เพราะเมื่อเป็นเช่นนั้น อีกฝ่ายก็จะรับรู้ได้ถึงสถานการณ์ของตัวเอง

ท้องทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาล

ท้องทะเลที่จะกลายเป็นสถานที่ซึ่งไม่มีสิ่งใดให้ศัตรูของเคลหันไปพึ่งพิง เขาบอกอัศวินหมวกเหล็กให้ทราบถึงสถานการณ์ของตัวเองอย่างใจดี

“ทำไม แปลกหรือไงที่นักเวทไม่ได้ตอบอะไรเลยนะ”

“...แกรู้ได้ยังไงว่ามีนักเวท—”

แต่ก่อนที่อัศวินจะถามจนจบประโยค

ตูมมมม!

เสียงระเบิดที่ดังต่างจากครั้งก่อนหน้าทำให้นักล่ามังกรหันหน้าไปมอง กระแสน้ำพุ่งขึ้นมาจากเรือลำที่นำอยู่ด้านหน้าของเรืออีกกว่าสามร้อยลำ และปะทะเข้ากับแสงสว่างขนาดใหญ่

ไม่ใช่ว่านักเวทไม่ลงมือทำอะไรเลย แต่เขาทำไม่ได้เพราะถูกโจมตีอยู่ต่างหาก

เสียงของเคลดังขึ้นที่ข้างหูของผู้สังหารมังกรอีกครั้ง

“แกก็รู้ว่าฉันมีมังกรนี้ ใช่ไหม”

น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความเย้ยหยัน อัศวินหมวกเหล็กรู้สึกเย็นวบขึ้นมาที่ด้านหลังศีรษะ ดวงตาของเขาจับจ้องไปที่เคล

ใครมันพูดว่าเจ้านี้เป็นวีรบุรุษผู้มีเมตตา

อีกอย่าง คนคนนี้มีพลังโบราณถึงสามอย่างรวมอยู่ในร่างได้ยังไง

ศักยภาพของชายตรงหน้านั้นช่างต่ำต้อยด้อยค่า เรียกได้ว่าเป็นร่างกายที่อยู่ในระดับเดียวกันกับพวกคนเกียจคร้านทั่วไปเลยก็ว่าได้

แต่ทำไมล่ะ

แม้ว่าคนคนนี้จะมีความสามารถในการฟื้นฟูร่างกายก็จริง แต่ในอีกไม่กี่ปีหลังจากที่ได้รับพลังมา ต้นไม้และสายลมจะหันมาปะทะกันเองในท้ายที่สุด และเขาจะต้องตกอยู่ในสภาพน่าสมเพชเพราะต้องทนทุกข์ทรมานต่อไปอีกหลายปีก่อนจะตาย

...อย่าบอกนะว่า

ไม่จริงน่า จินตนาการอันน่าเหลือเชื่อเริ่มผุดขึ้นมาในหัวของผู้สังหารมังกร และร่างกายของเขาก็เกิดความรู้สึกวูบวบขึ้นมา

ตุบๆ ตุบๆ

พลังโบราณภายในร่างของเขาเริ่มปฏิกิริยาตอบสนอง นี่เป็นสัญญาณเตือนจากดาบแห่งหายนะ

“นะ...นี่มัน --”

เขาลดสายตาลงมองด้านล่าง หรือถ้าพูดให้เจาะจงก็คือมือของเคล และได้เห็นประกายเล็กๆ ของสายฟ้าสีแดงลอยวนอยู่เหนือฝ่ามือของอีกฝ่ายไป

พลังของไฟซึ่งแข็งแกร่งยิ่งกว่าพลังของภูเขไฟที่อยู่ใต้ดาบแห่งหายนะ เข้ามัดได้ถึงพลังนั้นจากสายฟ้าเล็กๆ นั้น สัมผัสได้ถึงพลังทำลายล้างอันทรงพลังที่สุดจากในนั้น

เปลวไฟและสายฟ้า พลังอันแข็งแกร่งที่สุดที่สามารถทะยานสู่ท้องฟ้าได้จากพื้นดิน และพลังอันแข็งแกร่งที่สุดที่สามารถพัดพินจากท้องฟ้าลงสู่พื้นดินได้ พลังทั้งสองผสานรวมเข้าด้วยกันและทำให้ไฟนั้นยิ่งทรงพลังมากขึ้น

ริมฝีปากของอัศวินหมวกเหล็กสีนํ้าเงินเล็กน้อย
จินตนาการอันน่าเหลือเชื่อและไม่มีทางเป็นไปได้กลับกลายเป็น
ความจริงขึ้นมา

“ไม่จริง ไม่มีทาง—”

เขารวบรวมธาตุทั้งห้าของธรรมชาติได้อย่างนั้นหรือ
เพราะแบบนี้ร่างกายของเขาถึงไม่ระเบิดไปก่อนใช่ไหม

ด้วยพลังในการฟื้นฟูร่างกายและการรักษาสมดุลระหว่างกันของธาตุ
เหล่านั้น จึงทำให้ร่างกายที่คล้ายกับลูกแก้วนั้นยังคงรองรับพลังเอาไว้ได้
อย่างนั้นหรือ

แม้อีกฝ่ายจะเผชิญหน้ากับเขาระดับสายตาที่เท่ากัน แต่สายตาที่เคลม
มองกลับทำให้เขารู้สึกราวกับว่าเคลมมองลงมาจากจุดที่สูงกว่า

“เกรวรวบรวมพลังโบราณเอาไว้มากขนาดนี้ได้ยัง—”

“เพราะฉันไม่เหมือนแกไงล่ะ”

แล้วน้ำเสียงเรียบนิ่งก็ย้อนถามนักล่ามังกร

“แกเป็นผู้สังหารมังกรที่ถูกสร้างขึ้นมาใหม่ จริงไหม”

ดวงตาของผู้สังหารมังกรสีนํ้าเงิน

กลับกันแล้ว เคลมนั้นรู้สึกผ่อนคลายสบายอารมณ์ เขานึกถึงเรื่องหนึ่ง
ที่อัศวินผู้พิทักษ์โคลเฟ เซก้า เคยบอกไว้

“แค่ก็ เขาบอกว่านั้นเป็นผู้สังหารมังกรก่มาะล่อที่ถูกสร้างขึ้นมาครับ
อีก นอกจากนั้นยังมีกลุ่มผู้นำของอนธการอย่างนักเวทและผู้รักษาที่เข้าร่วม
ในพันธมิตรผู้ไร้พ่ายกับเขาด้วย

“ได้ยินมาว่าเขาคือคนที่เติบโตขึ้น อีก จากการกินมังกรโบราณ
ตัวสุดท้ายในทวีปตะวันออกที่ตายไปเมื่อประมาณสองร้อยปีก่อนครับ”

ว่ากันว่ามังกรโบราณที่อยู่ในช่วงก่อนตายจัดเป็นอาหารชั้นเลิศยิ่งกว่า
มังกรโตเต็มวัยเสียอีก โดยเฉพาะกับผู้ที่ครอบครองดาบแห่งหายนะ ร่างของ
มังกรนับว่าเป็นยาบำรุงที่ดีที่สุดยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด

อย่างไรก็ตาม จากที่ผู้สังหารมังกรกล่าวเอาไว้ว่า นอกเหนือจากดาบ
แห่งหายนะแล้ว ยังต้องมีของอีกชิ้นหนึ่งด้วย พลังของเขาถึงจะสมบูรณ์

สมบัติที่สืบทอดต่อกันมาหลายชั่วอายุ

มงกุฏ

ผู้สืบทอดมั่งกรต้องได้รับมงกุฏที่เต็มเลือดของมังกรแล้ว เพื่อให้ได้มาซึ่งร่างกายที่มีคุณสมบัติเหมือนกับมังกร

เคลนึกถึงคำพูดที่เต็มไปด้วยความเดือดดาลของโคลเฟที่ฟังดูเหมือนกำลังเอาเรื่องมาฟ้องเขา

“แต่ฉันมีไอ้สารเลวบางคน ชะ...ขโมยมันไป – แค็ก!”

ในตอนที่เขาพูดคำนั้นออกมา บิครอสก็หวดแสลงที่ศีรษะของโคลเฟอีกครั้ง

เพราะว่าไอ้สารเลวที่ขโมยมันไปก็คือฉันยังงั้นละ

เคลกลั่นหัวเราะ

ตึก!

ตึก

ภายในร่างกายของเขาสั่นสะท้านอย่างรุนแรงอีกครั้ง นักบวชหญิงจอมตะกละหรือก็คือเจ้าของพลังโล่เอาแต่พูดกับเคลไม่หยุดหย่อน

‘ข้ากินมันด้วยได้ไหม’

พลังโบราณในร่างกายของเคลที่มีพลังมากที่สุดในขณะนี้คือ ‘เสียงแห่งวายุ’

โล่เรียกร้องขอความสามารถนั้นด้วยความตะกละตะกลามอย่างไม่มีที่สิ้นสุด แต่น่าเสียดายที่เคลไม่มีทางเลือก นอกจากต้องสายหัวให้กับคำถามของนักบวชหญิง

เพราะอะไรนะหรือ

เพราะฉันเองก็โลภอยู่เหมือนกันนะ

หลังจากเจ้าของพลังเสียชีวิต พลังโบราณจะแทรกซึมเข้าสู่สถานที่หรือวัตถุบางอย่างที่ถูกกำหนดเอาไว้โดยเฉพาะเจาะจง

โล่คงกระพันแทรกซึมเข้าสู่ต้นไม้

แก่นชีวาแห่งดวงใจแทรกซึมเข้าสู่เจดีย์หิน

เปลวเพลิงแห่งความพิณาศแทรกซึมเข้าสู่รูปปั้นหมู

เสียงแห่งวายุแทรกซึมเข้าสู่ลูกข้างที่อยู่ใต้ก้อนหินยักษ์
 พลังเหล่านั้นแทรกซึมเข้าไปอย่างเงียบเชียบและรอคอยเจ้าของคนต่อไป
 ต่อให้เขาเจ้าของพลังโบราณ แต่พลังจะไม่ถูกถ่ายทอดไปยังผู้ที่มา
 เจ้าของในทันที เพราะถ้าหากมีการเปลี่ยนมือในทันที ก็ไม่น่ามีเหตุผล
 ที่พลังโบราณจะเลื่อนหายไปจากโลกหรือถูกฝังกลบเอาไว้เป็นเวลานาน

เสียงของนักบวชหญิงจอมตะกละดังเข้ามาในหัวของเคลอีกครั้ง

‘ข้ากินเจ้านี้ไม่ได้จริงๆ เหนอ’

ความโลภอันไร้สิ้นสุดของโลยังคงจับจ้องไปยังพลังโบราณ หรือก็คือ
 ความสามารถอีกหนึ่งอย่าง ‘เสียงแห่งวายุ’ นั่นเอง

แต่เคลกลับส่ายหัวไปมา

‘ไม่ได้ ไม่ใช่วันนี้’

ตัวเขายังมีศักยภาพไม่เพียงพอ เขาจึงฝันทำอะไรเกินตัวต่อไป
 ไม่ได้แล้ว

เหนือสิ่งอื่นใด ถึงวันนี้เขาจะไม่มีอะไรมอบให้กับโล แต่เขามีของ
 ที่จะมอบให้กับตัวเขาเอง

หากพลังโบราณไม่สามารถสืบทอดต่อไปได้ในทันที แต่จะเปลี่ยนถ่าย
 ตัวเองไปยังสถานที่หรือวัตถุเฉพาะบางอย่างแล้วละก็

‘ฉันราแค่เก็บมันมาก็พอไม่ใช่หรอ’

แค่ครอบครองมันได้ก็ถือเป็นอันจบ

ดวงตาของเคลพุ่งตรงไปยังผู้สังหารมังกรด้วยเวทดาที่ดูราวกับว่า
 เจอเหยื่อที่กำลังตามหา แล้วความคิดที่ตึงใจเอาไว้ว่าจะทำอะไรเมื่อพบเหยื่อ
 ก็ผุดขึ้นมา

ฆ่าให้ตาย

แต่น่าเสียดายที่ความแข็งแกร่งของเคลมีไม่มากพอสำหรับความมุ่งมั่น
 อันแรงกล้าของเขา ร่างกายนี้เองก็เริ่มสูญเสียมวลกล้ามเนื้อลงเรื่อยๆ และ
 อ่อนแรงลงไปทุกที ในช่วงเวลาแบบนี้ เขามักจะนึกถึงความแข็งแกร่งของ
 คิมรูกซุที่เขาเคยมีขึ้นมา

แต่เพราะเขาเกลียดการฝึกฝนร่างกายที่เหนื่อยแสนสาหัสพวกนั้น

ถึงได้เลือกพลังโบราณที่ใช้ได้แบบสะดวกสบายมานี้ละ

นิ้วของเคลชี้ไปที่ผู้สังหารมังกร ครั้นเห็นแบบนั้น ร่างของผู้สังหาร
มังกรก็ชะงักไป

ตอนนั้นเองที่เคลเอ่ยขึ้นมา

“โยนทิ้งซะ”

อะไรวะ

ก่อนที่ผู้สังหารมังกรจะตั้งคำถาม เขาก็รู้สึกว่าร่างกายของตนถูกยก
ขึ้นมา

“ครับ นายน้อย”

นักล่ามังกรถูกเหวี่ยงขึ้นไปกลางอากาศพร้อมกับเสียงพูดที่ฟังดูใจดี
ดวงตาของเขาเบิกกว้าง

“มะ...ไม่ละ!”

ครึ้นนน

เขาได้ยินเสียงคำรามของท้องฟ้าที่อยู่เหนือหมอกสีแดง

ดวงตาของผู้สังหารมังกรเบิกกว้าง

วูบหนึ่งในชั่วขณะที่เขาคิดว่าท้องฟ้าในยามคำคืนกลายเป็นสีแดง
ดังเลือดนั้น

เปรี้ยงงงง!

“อ้ากกกก!”

เขาก็ถูกสายฟ้าสีแดงที่ฟาดเปรี้ยงลงมาทะลุผ่านร่างของตนเองไป
ทั้งแบบนั้น แม้ว่าเขาจะเรียกพลังของภูเขไฟในดาบแห่งหายนะขึ้นมา แต่มัน
ก็ไร้ประโยชน์ เพราะพลังที่แข็งแกร่งยิ่งกว่ากำลังกลืนกินร่างกายของเขา

เจ้านั้นมีพลังแบบนั้นได้อย่างไร...!

ร่างของเขาเริ่มไหม้ลามไปทั่วและกลายเป็นสีดำ

สายฟ้าฟาดพ่นลงมาบนตัวเขาซึ่งถูกเหวี่ยงขึ้นไปบนท้องฟ้า

เปรี้ยง!

แล้วร่างที่ถูกโยนขึ้นไปก็ร่วงหล่นลงมาบนเรือ

“อ้ากกกก...!”

ร่างของนักล่ามังกรติดดินไปมา บิดไปทั้งตัวจนดูไม่ต่างจากไส้เดือน
หรือไม่ก็
เปรี๊ยะ

ร่องรอยของสายฟ้าสีแดงยังไม่ดับลง แต่กลับฝังลึกเข้าไปในร่างกาย
ของเขาอย่างต่อเนื่อง รวากับว่ามันกลายเป็นงูและกัดกินร่างกายของเขา
ทีละเล็กทีละน้อย เหมือนกับที่เขากำลังบิดตัวไปมาอยู่บนพื้นในตอนนั้น

ทว่าร่างกายของนักล่ามังกรแข็งแกร่งมากจากการกินมังกรโบราณ
ตัวหนึ่งที่เคยมีคนหามาให้ เขายังคงมองเห็น ได้ยิน ได้กลิ่น และยังคง
พูดได้

ติก

รองเท้าวูหนึ่งปรากฏขึ้นตรงหน้านักล่ามังกร ร่างกายที่ติดดินไปมา
พลันชะงักไปในทันที เสียงของมนุษย์ดังเข้ามาในหูของเขาซึ่งยังคงได้ยินอยู่
เคลนั้นเอง เขากำลังนึกถึงพลังโบราณที่นักล่ามังกรครอบครองเอาไว้
หนึ่งคือดาบที่รวบรวมหายนะเอาไว้ และอีกอย่างก็คือพลังที่เคยใช้
ในการควบคุมไวเวอร์น

นอกจากนี้ เขายังจำสิ่งที่ต้นไม้โลกเคยถ่ายทอดออกมาให้ฟังได้
‘ผู้ที่รวบรวมพลังโบราณนั้นครอบครองพลังโบราณทั้งหมดสามอย่าง’
เสียงของเคลแทรกซึมเข้าไปในหูของนักล่ามังกร
“ทำไมไม่ใช้พลังโบราณอย่างสุดท้ายของแกละ ยังเหลืออีกหนึ่งอย่าง
ไม่ใช่หรือไง”

อัศวินหมวกเหล็กรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาจับใจ

...เจ้านี้รู้มากแค่ไหนกัน

ร่างของนักล่ามังกรกระตุกแรงขึ้นด้วยความหมายที่ต่างจากเดิม
โคลเฟ เซก้า เขาคิดว่าไอ้เจ้าอัศวินผู้พิทักษ์ต่ำช้านั้นคงจะคาย
ความจริงออกมาจนหมดสิ้น แต่ก็มีเพียงแค่ตัวเขาเองกับเจ้าบ้านเท่านั้น
ที่รู้ความจริงเกี่ยวกับพลังโบราณสามอย่าง

แต่ว่ามันรู้ได้ยังไงกัน

ใบหน้าที่ถูกไหม้จนเกรียมค่อยๆ เยขึ้นไปมองท้องฟ้า แต่ตำแหน่ง

ที่ควรจะเป็นห้องฟ้าของเขากลับมีใบหน้ายิ้มแย้มของเคลลอยอยู่แทน

“รีบแสดงออกมาสิ”

เคลพูดด้วยน้ำเสียงที่ค่อนข้างนุ่มนวล

“เพราะฉันเองก็มีเหมือนกัน”

เนื่องจากดวงตายังไม่บอดสนิท นักล่ามังกรจึงสามารถมองเห็นดวงตาของเคล เชนิทุส ที่มองลงมาที่เขาได้อย่างชัดเจน ไม่นานก็แสดงความตกใจออกมา

“...แกมีมันได้ยังไง!”

แม้ว่าทุกครั้งที่อัปปาก บริเวณมุมปากจะยิ่งฉีกขาดและมีเลือดไหลออกมาจากบาดแผลที่ถูกไฟไหม้ แต่เขาก็ไม่สามารถปิดปากได้

พลังที่คืบคลานเข้าครอบงำเขาอย่างช้าๆ ออราที่มีอยู่ในตัวของผู้ที่ปกครองเหนือทุกสิ่งเท่านั้น

เขาที่ไฝฝืนอยากจะเป็นผู้สังหารมังกรที่สมบูรณ์แบบรับรู้ถึงออรานี้ได้ในทันที

ออราครอบงำ

พลังที่ไร้ประโยชน์และเป็นเพียงแค่ภาพลวงตา

ทว่าตอนนี้พลังนั้นกลับทำให้เขาหายใจไม่ออก สำหรับร่างที่คลานตะเกียกตะกายอยู่บนพื้นนั้น แม้กระทั่งพลังของภาพลวงตาเขาก็ยังไม่สามารถพินทนได้

...ฉันไม่ควรรู้เรื่องนี้อยู่คนเดียวเลย

เขารู้สึกอย่างนั้นจากใจจริง

ออราครอบงำ

นอกจากนั้นยังมีพลังในการฟื้นฟูและพลังโบราณที่ประกอบด้วยธาตุทั้งห้า

อีกฝ่ายไม่แฉแสดงสิ่งใด แม้ว่าจะไม่มีความสามารถที่คู่ควร นี่เป็นเรื่องที่เหนือกฎเกณฑ์

นักล่ามังกรเองก็รู้เช่นกัน เพราะตัวเขาได้ก้าวข้ามความเป็นมนุษย์ไปแล้ว

ไม่ว่าในโลกนี้หรือในธรรมชาติมักจะมีข้อยกเว้นอยู่เสมอ และไม่มีใครสามารถรู้ได้เลยว่าข้อยกเว้นนั้นจะทำให้เกิดอะไรตามมา

เขาคิดว่าตัวเองควรจะบอก ‘อนธการ’ เกี่ยวกับเรื่องนี้ ทว่าความคิดนั้นก็เลือนหายไปและมีอีกสิ่งหนึ่งผุดขึ้นมาแทน

ฉันยังรอดไปได้ไหมนะ

รอดจากเจ้าบ้าเคล เฮนิทุส คนที่เก็บซ่อนพลังโบราณเอาไว้จากผู้คน และสร้างทำตัวเสมือนว่าเป็นคนดีมาตลอดจนถึงตอนนี้ และยังซ่อนความจริงที่ว่าตนเองมีความสามารถในการโจมตีอันโหดเหี้ยมแบบนี้เอาไว้ด้วย

เขาจะยังมีชีวิตรอดไปได้ไหมนะ

ด้วยสมองอันฉลาดแกมโกงของเขา ผู้สังหารมังกรจึงเข้าใจเคลได้อย่างแจ่มแจ้งชัดเจน

เขาโดนหลอก

ใช่ เขาโดนเจ้านั้หลอกเข้าเต็มเปา

เขาไม่รู้ว่ตัวเองโดนหลอกเรื่องอะไร แต่ก็รับรู้ได้จากสัญชาตญาณว่า เหตุผลที่ทุกอย่างผิดพลาดไปหมดเป็นเพราะว่าเขาโดนชายคนนั้นหลอกอย่างแน่นนอน

“นั่น...ฉันจะบอกนายทุกอย่าง!”

ดังนั้นเขาจึงเริ่มมองหาหนทางในการเอาชีวิตรอดอย่างรวดเร็ว

“ฉันจะช่วยนายด้วย! หากนายมีอวราครอบงำ มงกุฎจะยังมีประโยชน์กับนายมหาศาล นายเองก็รู้จักมงกุฎไข่มุ่ ฉันจะนำมาให้นายเอง! และจะบอกความลับทั้งหมดของฝั่งเราให้นายรู้ด้วย! ฉันสาบาน!”

เขาลืมสิ้นซึ่งความเจ็บปวดในร่างกายขณะละล้าละลักออกมา และโล่งใจที่เห็นเคล เฮนิทุส ตอบสนองด้วยความเจ็บปวดกับว่าอีกฝ่ายกำลังฟังคำพูดของเขา ตอนนั้นเอง

“ไม่ว่าแจะพูดหรือไม่”

เคลหยิบมงกุฎที่อยู่ในอกเสื้อออกมาอย่างช้า ๆ

ไม่ว่านักล่ามังกรที่อยู่ตรงหน้าจะพูดออกมาหรือไม่ก็ตาม

“ฉันเป็นคนตัดสินใจเรื่องนั้นเอง”

เมื่อเห็นมงกุฎ ดวงตาของนักล่ามังกรก็เบิกกว้าง สีหน้าคล้ายว่า จิตวิญญาณจะหลุดลอยออกจากร่างไปแล้ว สมอของเขาวงกตพร้อมกับความหวาดหวั่นครั่นคร้ามที่เริ่มกัดกินเขา

...นะ... นี่มันเลวร้ายกว่าเจ้านั้นอีก!

ดาราสีขาวแห่งอนธการ ถึงเขาจะเคยเจอเพียงแค่ครั้งเดียว แต่เคล เลวร้ายยิ่งกว่าเจ้าคนนั้นเสียอีก

ทำไมนะหรือ

“ซีเร็ม แกเคยเห็นหน้าของผู้นำไซโหม”

เพราะเจ้านั้นไม่รู้ถึงการมีอยู่ของเคล เฮนิทูล

แต่เคลรู้ถึงการมีตัวตนอยู่ของมัน และนั่นคือช่องโหว่ขนาดใหญ่

นักล่ามังกรรีบพยักหน้าให้เคลที่เอ่ยชื่อของตนออกมา เป็นการบอกว่า เขาเคยเจอกับคนผู้นั้นมาก่อน

“ชะ... เขาสวมหน้ากาก ฉันก็เลยไม่เคยเห็นหน้า ตะ... แต่ว่าฉันเคย เจอเขา”

“ร่างกายของแกตอนนี้ไม่แข็งแรงพอจะแสดงพลังโบราณอย่างสุดท้าย ออกมาไซโหม”

“ชะ... ไซ! แต่ถ้าหากนายต้องการ ฉันก็จะแสดงให้ดู!”

ในบรรยากาศที่ดูเหมือนจะเป็นการสนทนา นักล่ามังกรซีเร็มพยายาม อย่างยิ่งที่จะตอบทสนทนาด้วยสีหน้าที่ดูถ่อมตัวที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ใบหน้า ที่เป็นแผลไฟไหม้และยังคงไหม้อยู่ในขณะนี้ไม่สามารถแสดงสีหน้าออกมา ได้อย่างเต็มที่

อ้ากกกก!

ปังงงง!

เสียงกรีดร้องของมนุษย์และเสียงสิ่งต่าง ๆ พังทลายยังคงลอยมา ให้ได้ยินอยู่

แต่ท่ามกลางเสียงเหล่านั้นกลับไม่มีเสียงของคัตรูอย่างอาณาจักรโรน และมีเพียงเสียงฟ่ายพันธมิตรของเขาที่โดนพิษกับเสียงเรอแตกเท่านั้น

ซีเร็มมองเคลด้วยสีหน้าจริงจัง ทว่าอีกฝ่ายกลับพูดออกมาว่า

“ไม่จำเป็น”

“...ว่าไงนะ”

“ฉันไม่จำเป็นต้องดูพลังโบราณของแกหรอก”

เคลละสายตาไปจากซีเริ่ม

อย่างไรเสียตอนที่เก็บมันมา เขาค่อยหาคำตอบเอาตอนนั้นก็ได้

เคลเดินไปหาคนที่ยืนอยู่ข้างหลังเขา

“รอน เอาแค่นี้ยังพุดได้นะ”

รอนยิ้มอย่างใจดีพาลงมือสีขาของลูกชายไปด้วย เคลไม่คิดจะปล่อยนักล่ามังกรอย่างซีเริ่มซึ่งบังอาจแตะต้องสิ่งที่อยู่ในอาณาเขตของเขาให้ลอยนวลอยู่แล้ว และเขาก็ไม่ได้คิดเช่นนั้นอยู่เพียงคนเดียวด้วย

เคลกล่าวเสริมไปอีกว่า

“แบ่งไว้ให้รอนกับชเวฮันแล้วก็แหม่ด้วยละ ส่วนฉันจะเป็นคนปิดท้ายเอง”

“รับทราบครับ นายน้อย”

รอนเดินผ่านเคลเข้าไปหานักล่ามังกร

ส่วนเคลนั้นเดินเข้าไปหยุดอยู่ข้าง ๆ ชเวฮันและชมทิวทัศน์ของทะเลยามค่ำคืน

“มากันหมดแล้วสินะ”

ได้เวลาอันสมควรแล้ว เคลเริ่มออกตัวด้วยการใช้เสียงแห่งวายุ

“อ้ากกกก!”

“ถอยอีก ถอยเรือออกไปอีกหน่อย! อีกนิดเดียวมันก็จะจบแล้ว!”

นักเวทของทางฝั่งพันธมิตรผู้ไร้พ่ายสังกัดกันหมอกพิษเอาไว้ด้วยโล่และตะโกนใส่นายเรือ เสียงของนักเวทและเสียงกรีดร้องของทหารที่กระเด็นตกจากเรือซึ่งแตกกระจายดังผสมปนเปกันวุ่นวายอยู่ในหูของนายเรือ

“อึกกกก แค่นี้!”

และบนดาดฟ้าที่ตัวเขายืนอยู่ตอนนี้ก็มีเสียงหายใจกระเสือกกระสนคล้ายคนใกล้ตายของเหล่าพวกพ้องลอยมาให้ได้ยิน มือของเขากำลังบังคับเรือสำราญ

ต้องมีชีวิตรอดไปให้ได้

อาศัยเพียงความคิดนี้ เขาจึงสามารถหลบหลีกกระแสน้ำวนที่กำลังพัดกระหน่ำและฝ่าหมอกพิษออกไปได้อย่างทุลักทุเล

“นั่นแหละ อีกนิดเดียว!”

นักเวทคอยปกป้องตัวเองกับนายเรือและเหล่าอัศวินระดับสูงไปพร้อมกับให้กำลังใจพวกเขาไปด้วย ตราบใดที่หลุดพ้นจากหมอกพิษนี้ได้ ตราบใดที่ทำแบบนั้นได้ พวกเขาก็ยังมีความหวังอยู่

หมอกพิษสีแดงค่อยๆ จางหายไป

“อีกนิดเดียวเท่านั้น!”

รอยยิ้มแห่งความโล่งใจปรากฏขึ้นบนริมฝีปากของเขาเล็กน้อย
ทว่าน้ำเสียงตกตะลึงกลับหลุดออกมาจากปากของเขาโดยไม่รู้ตัว

“...หา?”

วัตถุสีแดงเข้มที่มองเห็นผ่านหมอกสีแดงจางๆ ในระยะไกล

“ละ...เสียงกระแสน้ำวนได้แล้วครับ!”

นายเรือร้องตะโกนดังลั่นด้วยความตื่นตันใจ แต่ในไม่ช้าเขาก็ต้องเผชิญหน้ากับเรือสีแดงที่ลอยอยู่ตรงจุดสิ้นสุดของกระแสน้ำวน

เรือจำนวนมากตีวงล้อมอยู่รอบนอกของหมอกพิษเหมือนกับเส้นเขตแดน

เรือสีแดงแบบเดียวกับหมอกสีแดง และยังมีเรือสีทองที่จอดอยู่ตรงหน้าสุดของเรือสีแดงเหล่านั้น

ในระหว่างที่ไม่มีใครรู้ตัว เคลก็ได้กลับมาประจำตำแหน่งเดิมบนดาดฟ้าของเรือสีทองแล้ว เขาจับหัวเรือที่สลักเป็นรูปเต่าทองคำซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของตระกูลเฮนิทูล และพูดกับเหล่าผู้ที่หนีตายออกมาจากนรกได้อย่างหวุดหวิด

“กำลังรออยู่เลยเชียว”

ศัตรูที่ฝ่าหมอกพิษออกมาได้แบบหวุดหวิดต้องได้พบกับภูตผีตัวจริง บรรดาผู้ที่พยายามจะปลิดชีพพวกเขา คนเหล่านั้นก็คือผีนั่นเอง

เคลออกคำสั่ง